

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ
ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

«Δραματική Τέχνη και Παραστατικές Τέχνες στην Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση – MA in
Drama and Performing Arts in Education and Lifelong Learning»
(ΠΜΣ – ΔΡΑ.ΤΕ.Π.Τ.Ε.)

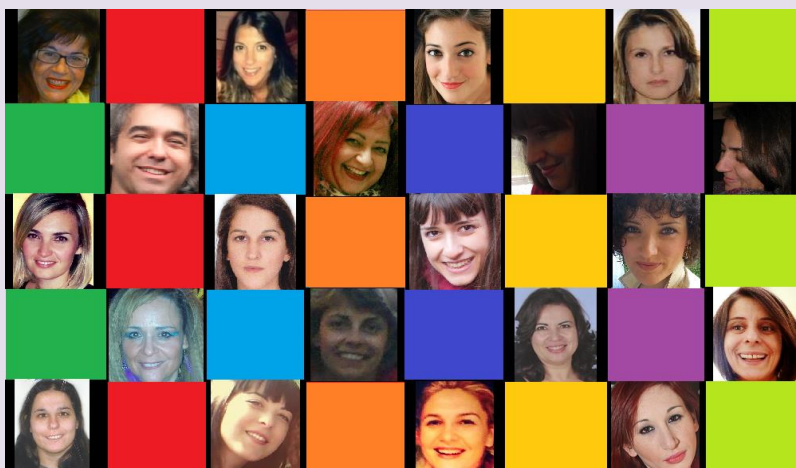
ΠΑΡΑΜΥΘΟΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

ΝΑΥΠΛΙΟ, Μάιος 2015

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Το ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΠΟΥΔΩΝ του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου στο Ναύπλιο αναπτύσσει μεγάλη πολιτιστική δραστηριότητα στα πλαίσια της πρακτικής των μεταπτυχιακών φοιτητών, οι οποίοι είναι εκπαιδευτικοί και θεατρολόγοι κατά το μεγαλύτερο μέρος. Την Κυριακή 18 Ιανουαρίου του 2015 έγινε μια δυναμική εκδήλωση για παιδιά, ένας ΠΑΡΑΜΥΘΟ-ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ από το πρωί στις 11.00 μέχρι το απόγευμα στις 17.30. Είκοσι μεταπτυχιακοί φοιτητές αφηγήθηκαν με εντυπωσιακό τρόπο παραμύθια που έγραψαν οι ίδιοι, χρησιμοποιώντας αντικείμενα, μάσκες, κούκλες, αυτοσχέδια μουσική και κατάλληλο φωτισμό. Ο κόσμος της φαντασίας στην πραγματικότητα και η πραγματικότητα στον κόσμο της φαντασίας. Τον Παραμυθο-μαραθώνιο παρακολούθησαν παιδιά 5-9 ετών στην αίθουσα Λήδας Τασοπούλου, στα κεντρικά Διδακτήρια, στο Ναύπλιο και αρκετοί μεγάλοι που αγαπάνε τα παραμύθια. Τα παραμύθια αυτά έγραψαν και αφηγήθηκαν οι μεταπτυχιακοί φοιτητές του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου και τα αφιερώνουν στους μικρούς Αργολιδείς, για να ζήσουν τον κόσμο του παραμυθιού, να προετοιμάσουν το ταξίδι της ζωής τους, να διευρύνουν τη φαντασία τους και να γίνουν φίλοι του Τμήματος και πιθανότατα μελλοντικοί φοιτητές του.

**Η Διευθύντρια
του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών
Καθηγήτρια Άλκηστις Κοντογιάννη**

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΠΑΠΑΟΙΚΟΝΟΜΟΥ -ΣΙΔΕΡΗ

Όλα μου πάνε ανάποδα!

Ένα καιρό και μια φορά ήταν ένας καρχαρίας, πολύ ξεχωριστός ο Ζαρχαρίας . Όταν μιλούσε όλοι τον κοίταγαν με περιέργεια και απορία, γιατί είχε μια ιδιαίτερη συνήθεια. Δεν έβαζε ποτέ τις λέξεις στην σωστή σειρά και έτσι κάποιες φορές τα λόγια του μπερδεύονταν, και άλλα έλεγε και άλλα εννοούσε. Φίλοι, γνωστοί και άγνωστοι τον κατηγορούσαν ότι λόγω της συνήθειας του, όταν μεγαλώσει, δεν θα γίνει ένα «κανονικό» ψάρι με μια «φυσιολογική» ζωή και δουλειά και θα έπρεπε να το διορθώσει. Ο Ζαρχαρίας όσο όμως και αν προσπάθησε δεν μπορούσε να σταματήσει αυτή του συνήθεια, γιατί ήταν ένα χαρακτηριστικό που είχε από τη στιγμή που γεννήθηκε.

Τα χρόνια πέρασαν και ο Ζαρχαρίας έπρεπε να αρχίσει να ψάχνει για δουλειά. Έτσι λοιπόν σκέφτηκε:

-«Μμμμ, πάω θα να γίνω γιατρός. Πρόβλημα τα λόγια με θα δεν έχω. Καπέλο θα άσπρο βάλω και καταλάβει κανένας δεν.»

Έτσι και έγινε, πήγε στο σύλλογο των γιατρών και ζήτησε για δουλειά.

-«Σας καλησπέρα, για ψάχνω δουλειά, βοηθήσετε θα με;»

Οι γιατροί όμως και αφού πέρασε αρκετή ώρα μέχρι να καταλάβουν τι τους ζητούσε, του είπαν ότι αν και οι ίδιοι γράφουν και αυτοί με περίεργο τρόπο τις συνταγές τους, όταν μιλούν δεν μπερδεύουν τα λόγια τους. Έτσι δεν μπόρεσαν να τον δεχτούν και ο Ζαρχαρίας έφυγε απογοητευμένος. Στον δρόμο όπως περπατούσε είδε τυχαία σε μια βιτρίνα μια όμορφη γραβάτα και σκέφτηκε:

-« Η αυτή γραβάτα, ωραία πολύ είναι. Θα βάλω την και κύριος θα έτσι ζητήσω δουλειά, πολιτικός γίνω να.»

Πράγματι, κατευθύνθηκε προς τη θαλάσσια βουλή, ώστε να ζητήσει δουλειά σαν πολιτικός.

-« Σας καλησπέρα, είμαι Ζαρχαρίας ο και γίνω θέλω πολιτικός. Άκουσα λόγια μπερδεμένα λέτε εσείς και σκέφτηκα ταιριάζουμε πως.»

«Κύριε Ζαρχαρία, του απάντησαν, πράγματι και εμείς όταν μιλάμε τα λέμε ανακατεμένα και μπερδεμένα στον ψαρολαό, αλλά δυστυχώς εσείς, αντίθετα με εμάς, δεν μπορείτε να το ελέγξετε και έτσι θα υπάρξει πρόβλημα στην μεταξύ μας συνεννόηση. Λυπούμαστε πολύ αλλά δεν θα μπορέσουμε να σας βρούμε μια δουλειά. Ωστόσο, για να σας βοηθήσουμε και εσάς , μιάς που έρχονται και εκλογές, έχουμε έναν γνωστό ψαροτραγουδιστή, τον Παντελίδη τον Θαλασσινόπουλο, που αναλαμβάνει νέα ψαροταλέντα. Θα σας στείλουμε στην οντισιόν που οργανώνει για να σας βοηθήσει να βρείτε μια καλή δουλειά».

ΠΟΠΗ (Καλλιόπη) ΘΡΑΨΑΝΙΩΤΗ

Η Αγελάδα που ήθελε να Πετάει

Μια φορά κι έναν καιρό
σ' ένα πολυύυυυυυ μακρινό χωριό
με γρασίδι και δεντράκια
και πολλά γάργαρα ρυάκια
τώρα πρόσφατα θαρρώ
γεννήθηκε ένα πανέμορφο αγελαδινό μωρό....

Η μικρή μας αγελάδα όσο πιο πολύ μεγάλωνε τόσο πιο όμορφη γινόταν. Όλοι την αγαπούσαν, έπαιζε όλη μέρα, χαιρότανε την παρέα με τα άλλα ζώα και όλη την παραδεισένια φύση που την περιέβαλε.

Τραγουδούσε, (μμμ,μμμ,) έπαιξε, χαιρόταν! Ήταν ευτυχισμένη!

Μια μέρα όμως, εκεί που ήταν ξαπλωμένη κάτω από τον ήλιο... κάποια παράξενη σκιά φάνηκε στον ουρανό και έκρυψε τον ήλιο.

Σήκωσε ψηλά το κεφάλι της και τι να δει: Ένα μεγάλο σμήνος από πουλιά χόρευαν, σχηματίζοντας πανέμορφους συνδυασμούς. Αυτό ήταν! Η αγελαδίτσα μας ενθουσιάστηκε τόσο μα τόσο πολύ, που αποφάσισε να πάει σε σχολή χορού και πετάγματος και όταν μεγαλώσει να πετάει και αυτή μαζί με τα πουλιά στα όμορφα χρώματα τα ουρανού... Έτσι, γεμάτη χαρά έτρεξε να πει την επιθυμία της σε όλους.

Όταν όμως το είπε στην οικογένεια της, της είπαν πολύ αυστηρά πως αυτό δε γίνεται. Οι αγελάδες δεν μπορούν να πετάξουν.

Στενοχωρημένη καθώς ήταν έτρεξε στους φίλους της και σε όλα τα ζώα στο λιβάδι να πει και σε αυτούς την τόσο μικρή επιθυμία της: να μπορέσει να πετάξει στον ουρανό.

Όμως και αυτοί, την απογοήτευσαν ακόμη περισσότερο. Κάποιοι της είπαν πως αυτό είναι αδύνατο, κάποιοι γέλασαν και κάποιοι άλλοι την κορόιδεψαν πολύ...

Έτσι, η μικρή μας έχασε κάθε επιθυμία για παιγνίδι, τραγούδι και χαρά. Έχασε το γέλιο της, την όρεξή της και καθόταν συνεχώς στενοχωρημένη, κοιτάζοντας τα πουλιά που χόρευαν στον ουρανό.

Ο χρόνος περνούσε και περνούσε αλλά όσο κι αν προσπάθησαν όλοι για να της φτιάξουν το κέφι, δεν κατάφεραν τίποτα.

Μια μέρα όμως, που η αγελάδα μας ήταν δίπλα στο ποτάμι είδε κάτι τρομερό να συμβαίνει: Ένα από τα πουλιά, καθώς πετούσε απρόσεκτα, και έκανε τρέλες στον ουρανό, κουτούλησε πάνω σ' ένα αεροπλάνο που περνούσε (μπαμ) ζαλίστηκε και έπεσε μισοπεθαμένο μέσα στο νερό του ποταμιού! Το πουλί εκεί άρχισε να πνίγεται!

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Αμέσως η αγελάδα έτρεξε κοντά και με το κεφάλι της κατάφερε να βγάλει το πουλί από το ποτάμι.

Το πουλάκι όμως είχε πει πάρα πολύ νερό... Και πώς να του δώσει το φιλί της ζωής η αγελάδα; Ήταν τόσο διαφορετικά ζωάκια. Η αγελάδα είχε μουσούδα και το πουλί ράμφος... Δεν σταμάτησε όμως την προσπάθεια

Όπως προσπαθούσε, και προσπαθούσε και ξαναπροσπαθούσε να το σώσει... πίεσε με το ποδαράκι της την κοιλίτσα του πουλιού και ουπς... Βγήκε το νερό που είχε καταπιεί το πουλί....

Τα κατάφερε! Του είχε σώσει τη ζωή!

Μόλις άνοιξε τα ματάκια του το πουλί της λέει:

-ΟΟΟ οοο τι καλή αγελαδίτσα που είσαι και τι όμορφη! Και μου έσωσες τη ζωή!!! Σ ευχαριστώ , σ ευχαριστώ ... Όμως γιατί είσαι λυπημένη;

- μμμμ να ήθελα και εγώ να πετάω σαν και εσένα στον ουρανό, αλλά αυτό δε γίνεται

-Ποιος στο είπε αυτό; Όταν θέλουμε κάτι πολύ γίνεται! Με τη δύναμη του μυαλού μας μπορούμε να καταφέρουμε τα πάντα.

-Μα πως; γίνεται αυτό ρωτάει η αγελάδα.

-Να τώρα που ήμουν και γω ανάποδα και κοιτούσα προς τα πάνω τον ουρανό αντί για προς τα κάτω νόμισα για μια στιγμή ότι αντί να πετάω στον ουρανό, πετάω στο έδαφος ! θέλεις να δοκιμάσεις και εσύ;

-Ναι θέλω-θέλω-θέλωωωωωωωω

Έτσι κι έγινε. Ξάπλωσε ανάποδα η Αγελάδα και ήταν σαν να πετούσε στο έδαφος, αφού τα σύννεφα διαρκώς κινούνται.

-Είσαι χαρούμενη τώρα; Την ρώτησε το πουλί.

-Ναι βέβαια δεν λέω είμαι αρκετά ικανοποιημένη! Πολύ ωραίο κόλπο αυτό, αλλά και πάλι θέλω να γνωρίσω τι υπάρχει μακριά, πέρα από τα σύννεφα που βλέπω τώρα. Σε μέρη άγνωστα, κόσμους ανεξερεύνητους και σε μαγικούς τόπους, με πρωτόγνωρες υφές, γεύσεις, χρώματα κι αρώματα.

-Ναι σε καταλαβαίνω, λέει το πουλί. Και εγώ θα' θελα να ξέρω περισσότερα για τη ζωή στα χαμηλά, αλλά είμαι τόσο μικρό πουλάκι που συνεχώς κινδυνεύω και κοιτάω μόνο από μακριά!

-Μμμμμμμμμ... Μου ήρθε μια καταπληκτική ιδέα, λέει η αγελάδα. Τι θα' λες να συναντιόμαστε όσο πιο συχνά μπορούμε και να ανταλλάσουμε τα νέα του κόσμου που ξέρουμε και έτσι θα είναι σαν να τα ζούμε και οι δύο!!!

-Τέλεια!!! Είπε το πουλί Θα έρχομαι στη πλάτη σου για να με προστατεύεις, μετά από κάθε ταξίδι, θα μοιραζόμαστε τις εμπειρίες μας και θα μείνουμε για πάντα φίλες !

-Ναι τέλεια! Όμως πουλάκι πως σε λένε; τόση ώρα δεν σε ρώτησα.

-Ηλιόπη, επειδή πετάω κοντά στην όψη του ήλιου! Εσένα θέλεις να σε λέω Αγελαδόπη; έτσι για να μοιάζουμε;

Ναι-ναι φώναξαν όλο χαρά και οι δύο!!!

-και επειδή μου έσωσες τη ζωή, λέει η Ηλιόπη θα κάνω και εγώ ένα δώρο σε σένα.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

-Τι, τι, τι... ;;;

-Θα πάρω μια φωτογραφία σου και θα σε κάνω διάσημη σε όλο τον κόσμο.

-Μα πως θα γίνει αυτό;

-Εγώ θα ζητήσω από τους φίλους μου παντού να σε κάνουν διάσημη και αυτοί θα βρουν τον τρόπο.

Έτσι κι έγινε. Η Αγελαδόπη μας έγινε μασκότ σε ομάδες, μαξιλαράκι, τσάντα, κούπα, σκούπες μικρές-μεγάλες, φαράσι, φωτιστικό, χαρτοπετσέτα, τοστιέρα μέχρι και δοχείο για την τουαλέτα (το τελευταίο την έκανε να γελάει ακόμη περισσότερο).

Η Αγελαδόπη ήταν τόσο ευτυχισμένη όσο ποτέ. Έγινε διάσημη σ όλο τον κόσμο και όποτε ήθελε να πετάξει, ξάπλωνε ανάποδα και ταξίδευε όπου ήθελε χάρη στη δύναμη του μυαλού της, που συνεχώς έπλαθε όμορφες ιστορίες με τη βοήθεια της Ηλιόπης.

Και έζησαν αυτές καλά και νομίζω .... εμείς ακόμη καλύτερα...

ΤΕΛΟΣ

ΣΑΝΤΡΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ

Πράξεις, των παραμυθιών ήρωες

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα μικρό ξύλινο σπίτι μέσα στο πυκνό δάσος, ζούσε ένα μικρό κορίτσι που το έλεγαν Πρόσθεση, οι φίλοι της όμως τη φώναζαν Θέση. Η Θέση ήταν ένα πολύ καλόκαρδο και γελαστό κορίτσι. Είχε μακριά καστανά μαλλιά με μπούκλες και μεγάλα καστανά μάτια και ήταν κάπως στρογγυλή! Κάθε μέρα έβγαινε να κάνει βόλτα στο δάσος κρατώντας τον μεγάλο πορτοκαλί της σάκο. Εκεί μέσα έβαζε όλους τους θησαυρούς που μάζευε. Πολύτιμους κρυστάλλους και βελανίδια, σπάνια φύλλα και καρπούς, μικρά κομμάτια από κορμούς ξερών δέντρων και πέτρες σε όλα τα χρώματα της γης. Η τσάντα της γέμιζε στο πι και φι και συχνά σκίζόταν από κάτω. Η Θέση όμως ήταν ένα πολύ προκομμένο κορίτσι κι έτσι είχε έναν δυνατό σταυρό + για να μην ξανασκιστεί ποτέ! Όλα τα πλάσματα του δάσους

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

την αγαπούσαν, γιατί τους γλυκομιλούσε και όλοι είχαν κάτι να της δώσουν : Πάρε κι αυτό , πάρε κι εκείνο, πάρε και το άλλο... μέχρι το απόγευμα ο σάκος της ήταν πάντα γεμάτος, γύριζε λοιπόν στο σπίτι της ικανοποιημένη και απολάμβανε τους θησαυρούς της.

Μια μέρα όμως , ακριβώς μετά από τη μεγάλη βελανιδιά, η Θέση συνάντησε μια παράξενη επισκέπτρια. Ήταν μια ψηλόλιγνη κοπέλα , με πράσινο φόρεμα κοντά μαύρα μαλλιά και μεγάλα πράσινα μάτια. Κρατούσε στο χέρι της έναν πράσινο σάκο και ήταν σχεδόν άδειος. Πώς να μην είναι δηλαδή , αφού είχε στο πλάι του ένα μεγάλο σχίσμο. Ό, τι κι αν έβαζε η κοπέλα μέσα, έπεφτε από το πλάι και είχε πάντα λιγότερα, από το πρώτο κιάλι βήμα της... Η Θέση την πλησίασε και της χαμογέλασε. Η ψηλή κοπέλα της είπε ότι το όνομά της ήταν Αφαίρεση, μα οι φίλοι της τη φώναζαν Άφα. Της είπε μάλιστα ότι πάντα χάνει τα πράγματά της στο δρόμο. Πάντα επιστρέφει στο σπίτι της με λιγότερα από όσα είχε όταν ξεκίνησε και μερικές φορές ο σάκος της είναι εντελώς άδειος! Τότε η Θέση της εξήγησε ότι θα πρέπει να βρει κάποιον τρόπο να τον ράψει , αφού το σχίσμο στο πλάι ήταν η αιτία του κακού. «Μα δεν παραπονιέμαι!» Είπε η Άφα, «Δεν καταλαβαίνω», ψέλλισε η Θέση, «πώς είναι δυνατόν να δίνεις τόσα πολλά και να μην σε ενοχλεί όταν τα χάνεις; Εγώ έχω ράψει στο σάκο μου έναν γερό σταυρό + για να μη μου σκιστεί ποτέ, όσα πράγματα κι αν τουβάλω μέσα.». «Μη σου κάνει τόση εντύπωση , εσύ είσαι εσύ κι εγώ είμαι εγώ, εσύ είσαι η Πρόσθεση κι εγώ είμαι η Αφαίρεση, μοιάζουμε λίγο , αλλά είμαστε κι αρκετά διαφορετικές . Έλα μαζί μου!»

Η Αφαίρεση ξεκίνησε να περπατάει κοιτάζοντας μόνο μπροστά. Μα που να πήγαιναν άραγε; Περπάτησαν πολύ, όλο και πιο βαθιά μέσα στο δάσος, κάποια στιγμή, η Αφαίρεση είπε: «Φτάσαμε!». Τότε η Πρόσθεση σήκωσε το κεφάλι της και είδε έναν τεράστιο πύργο, πάνω από την κεντρική του πόρτα υπήρχε μια μυτερή κορυφή και πίσω από αυτή δύο άλλες ψηλότερες και πίσω από αυτές άλλες τέσσερις, πίσω από τις τέσσερις άλλες οχτώ μικρότερες και ακόμα πιο πίσω άλλες δεκαέξι... τα μάτια την Πρόσθεσης δεν κατάφεραν να φτάσουν τόσο ψηλά και τόσο μακριά όσο το βασιλείο αυτό αλλά είχαν ανοίξει διάπλατα!

Συνέχισε να ακολουθεί την Αφαίρεση, μετά από πολλές σκάλες , έφτασαν μπροστά στην πόρτα του θρόνου και βρέθηκαν με μιας μπροστά στο βασιλιά. Ήταν ένας πολύ ψηλός και μεγαλόσωμος άνδρας, με φουντωτά μαλλιά . Φορούσε ένα κόκκινο σακάκι και δύο χρυσές ζώνες αγκάλιαζαν το στέρνο του σε σχήμα Χ. Τα δύο κορίτσια τον πλησίασαν αργά και γονάτισαν μπροστά του. «Καλώς τις!» είπε εκείνος, «Σας περίμενα! Και για να πω την αλήθεια, έχετε αργήσει και λίγο.» Αμέσως χτύπησε τα χέρια του κι εμφανίστηκαν μπροστά του τέσσερις μικροί νάνοι, στο δεύτερο χτύπημα εμφανίστηκαν οχτώ και σιγά σιγά όλη η αίθουσα είχε γεμίσει από νάνους που άρχισαν να ετοιμάζουν το χώρο πυρετωδώς... Έστρωσαν 10 τραπέζια κι έβαλαν από 10 καρτέκλες στο κάθε ένα, φρόντισαν τα πιάτα και τα ποτήρια και άρχισαν να τα στολίζουν. «Και τώρα εσείς θα πρέπει να φωνάξετε τη βασίλισσα, για να αρχίσει η γιορτή » είπε ο Βασιλιάς Πολλαπλασιασμός χαρούμενος. «Θα την βρείτε στην πίσω αυλή.»

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

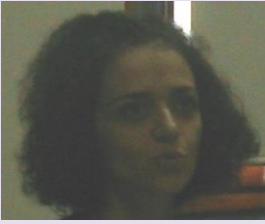
Τα δυο κορίτσια προχώρησαν μέσα από τους ψηλούς διαδρόμους κι έφτασαν στην πίσω αυλή. Πάνω σε ένα τσιμεντένιο κάθισμα βρισκόταν η Βασίλισσα με την μακριά μωβ τουαλέτα της. Φορούσε μια φαρδιά ζώνη με δυο τεράστια στρογγυλά κίτρινα κουμπιά κι ένα μικροσκοπικό χρυσό στέμμα. Με δυνατή φωνή μιλούσε στους στρατιώτες «Γενναίοι μου, σύντομα θα πρέπει να μοιραστείτε σε ολόκληρη την πολιτεία για να δώσετε το μήνυμα της γιορτής της Νέας Εποχής σε όλους. Πρέπει αρχικά να κάνετε τέσσερις διαφορετικές ομάδες, για τα τέσσερα διαφορετικά σημεία, της Δύσης, της Ανατολής, του Βορρά και του Νότου »

Τα κορίτσια προχώρησαν με προσοχή και πλησίασαν την περήφανη βασίλισσα: «Γεια σας, ήρθαμε να σας πούμε ότι ο Πολλαπλασιασμός ετοιμάζει την αίθουσα και θέλει να μάθει αν κι εσείς είσαστε έτοιμοι εδώ έξω!». «Η βασίλισσα Διαίρεση δεν κάνει τίποτα βιαστικά! Πρέπει να χωρίσω τους στρατιώτες μου σε ίσες ομάδες και να τους μοιράσω σε ολόκληρη τη χώρα, πρέπει ακόμα να τους μοιράσω όλα τα τρόφιμα που θα μεταφέρουν και τα δώρα, να πείτε στο Βασιλιά ότι θα αργήσω λίγο. Μπορείτε να σταθείτε εδώ δίπλα να δείτε τι κάνω, αλλά όχι μέσα στα πόδια μου παρακαλώ!». Η Θέση και η Άφα έμειναν να κοιτάζουν για ώρα πολλή την βασίλισσα Διαίρεση να μοιράζει στους στρατιώτες τρόφιμα και δώρα: «Πω, πω, δύσκολη δουλειά, είπε η Θέση γουρλώνοντας τα μάτια της. «Κοίταξέ την όμως, πώς μπορεί και την κάνει με τόση χάρη!» Συμπλήρωσε θαυμάζοντας τη βασίλισσα η Άφα.

Ήταν βράδυ όταν η βασίλισσα τελείωσε και με τον τελευταίο στρατιώτη δίνοντάς του το τελευταίο δώρο. «Τώρα μπορούμε να περάσουμε όλοι στη μεγάλη αίθουσα για φαγητό!» φώναξε η Βασίλισσα καταχαρούμενη, «Ελάτε αγαπημένοι μου, αύριο έχετε μακρύ ταξίδι!» Κι όλοι μαζί πέρασαν στην μεγάλη αίθουσα όπου πάνω στα τραπέζια ήταν σερβιρισμένα φαγητά που μοσχομύριζαν. Έφαγαν όλοι μαζί, χόρεψαν και τραγούδησαν.

Το επόμενο πρωί, τα δύο κορίτσια κοίταζαν με θαυμασμό τους στρατιώτες της βασίλισσας να απομακρύνονται με τα άλογά τους και τις ουρές τους να ανεμίζουν στον αέρα. Χαιρέτησαν το βασιλιά και τη βασίλισσα και πήραν το δρόμο του γυρισμού, αφού πρώτα υποσχέθηκαν ότι θα επιστρέφουν στον πύργο, μια φορά για κάθε εποχή του χρόνου, για να κάνουν όλοι μαζί την μεγάλη γιορτή του βασιλείου.. Από τότε έμειναν για πάντα καλές φίλες και ζήσαν όλοι τους καλά κι εμείς καλύτερα.

ΤΕΛΟΣ

ΕΥΑ ΑΤΣΑΛΑΚΗ

Ο ποντικός !!

Τοτς-τοτς-τοτς, μμμ... τι ωραίο τυράκι! Οπ! Δεν σας πρόσεξα, τι κάνετε, καλά είστε? Πιστεύετε ότι βλέπετε μπροστά σας ένα απλό ποντίκι που μιλάει... λάθος... είμαι ένα ποντίκι που έχει να σας αφηγηθεί πολλές ιστορίες, έχω ταξιδέψει παντού και στην πραγματικότητα και στα παραμύθια και στους υπονόμους αλλά και στα χωριά των ξωτικών και στα διαμερίσματά σας αλλά και στα όνειρά σας. Έτσι λοιπόν απόψε θα σας πω μια απίστευτη ιστορία για κάτι Κοντούς, μα πάρα πολύ κοντούς, που ζούσαν ευτυχισμένοι στην χώρα τους αλλά ας το πάρω απ' την αρχή.

Ωχ! Ξεχασιάρης που είμαι, πάντα ξεχνάω να συστηθώ, με λένε Λορέντζο Χοσέ Φραγκίσκο ντε Πάολο αλλά οι φίλοι μου με φωνάζουν Λάκη.

Μια μέρα λοιπόν εκεί που έψαχνα να βρω κάτι να φάω μέσα σ' ένα παλιό, σχεδόν αρχαίο δάσος από κέδρους και έλατα, χαμένος μέσα στις ρίζες τους και τα χορτάρια, βρήκα κάτι που έμοιαζε με πόρτα. Δεν ήμουν σίγουρος ότι χωράω να περάσω αλλά μ' έτρωγε η περιέργεια. Ας τραβήξω λοιπόν αυτό που προεξέχει, σκέφτηκα, και θα δούμεεεεεε..... Άρχισα να κουτροβαλάω ανάμεσα σε ρίζες, κλαδιά, πέτρες και έπειτα να γλιστρώ σ' ένα τούνελ, που το τρενάκι στο λούνα παρκ φαίνεται περίπατος σαλίγκαρου. Άρχισα να πιστεύω ότι θα χαθώ και δεν θα καταφέρω να σωθώ και ξαφνικά στο τέλος του τούνελ, φώτα και φωνές. Καλούσα σε βοήθεια μα πριν τελειώσω την φράση μου βρέθηκα ανάσκελα πάνω σ' ένα μανιτάρι. Και πριν καλά-καλά συνέλθω ακούω μια φωνή.

«Εεεε...κατέβα πάνω από την οροφή του σπιτιού μου γιατί θα μου την γκρεμίσεις».

«Τι έγινε, τι έγινε». . ακούγονταν διάφορες φωνές να λένε. Μπροστά μου ένα ολόκληρο μικροσκοπικό χωριό από πολύ μικρά κτίσματα και πλάσματα που δεν είχα ξαναδεί ποτέ στην ζωή μου. Ξαφνικά γύρω μας μαζεύτηκαν τόσα πολλά απ' αυτά που έχασα το μέτρημα. Άρχισαν να φωνάζουν όλα μαζί: " Έχουμε στο χωριό μας έναν απρόσκλητο επισκέπτη! Στα όπλα, επίθεση στον εχθρό μας!"

" Ωχ! Όχι ρε παιδιά δεν ήρθα να σας κάνω κακό. Κατά λάθος βρέθηκα εδώ, σκόνταψα και έπεσα", φώναξα προσπαθώντας να σωθώ. Μην προλαβαίνοντας να κάνω δεύτερη σκέψη, «ωχ, το κεφάλι μου». Δεν νιώθω ούτε τα χέρια μου και τα ποδιά μου και μπροστά μου βλέπω μόνο φιγούρες θολές και φωνές, φωνές... Με τα πολλά παρουσιάστηκε ένα απ' αυτά τα μικροσκοπικά πλασματάκια και μου συστήθηκε: " Είμαστε οι Κοντοί και αυτό είναι το βασίλειό μας. Ζούμε εδώ χιλιάδες χρόνια μα ποτέ δεν είχαμε επισκέπτη. Έτσι λοιπόν είμαστε πολύ επιφυλακτικοί σε κάτι που δεν έχουμε ξαναδεί ποτέ μας. Τι γυρεύεις εδώ?"

«Σας παρακαλώ, πιστέψτε με. Μην μου κάνετε κακό, απλά έψαχνα κάτι να φάω, άνοιξα μια πόρτα, έπεσα και να που βρέθηκα».

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

«Τι λέει αυτός, ας του βγάλουμε τα μάτια, ας του κόψουμε τα αυτιά και ας του δαγκώσουμε τη γλώσσα για να είμαστε σίγουροι ότι δεν θα αποκαλύψει ποτέ την παρουσία μας», φώναξε το πλήθος των Κοντών.

«Ηρέμησε Νευροκοντούλη, δεν είναι λύση στο πρόβλημά μας αυτό», απάντησε ο Αρχηγός των Κοντών.

«Ακούστε όλοι. Υπάρχει ένας μύθος, μια προφητεία γραμμένη στα βιβλία των γεροκοντών που λέει για έναν επισκέπτη που θα έρθει στο βασίλειό μας και μαζί μ' αυτόν πολλή μεγάλη συμφορά. Λένε πως οι άνθρωποι θα θελήσουν να καταστρέψουν το βασίλειό μας και ένας άγνωστος θα είναι αυτός που θα μας σώσει. Μάλλον αυτός ο άγνωστος είναι ο Λάκη».

«Τι λέτε ρε παιδιά ποιος θα σας σώσει? Εγώ από τότε που γεννήθηκα φοβάμαι τους ανθρώπους και δεν τους πλησιάζω ποτέ για να μην βρεθώ σε καμιά φάκα ή κανένα κλουβί να τρέχω όλη μέρα γύρω-γύρω ή να με δώσουν για ορεκτικό σε καμιά γάτα. Όχι, όχι δεν ανακατεύομαι εγώ στις προφητείες σας και κουραφέξαλα».

Και πριν καλά καλά τελειώσω τη φράση μου ένας σεισμός διαπέρασε το βασίλειο των Κοντών. Άρχισαν όλοι να τρέχουν πανικόβλητοι και εγώ φώναζα:

«ρε παιδιά λύστε με πριν φάω καμιά πέτρα στο κεφάλι».

Ένα βουητό, κάτι σαν ξερίζωμα, έπειτα πάλι σεισμός και πάλι βουητό.

“Οι άνθρωποι, οι άνθρωποι, είμαστε χαμένοι, πρέπει να φύγουμε. Είναι λίγα μέτρα πιο πέρα. Στο διπλανό δέντρο”, ακούστηκαν φωνές των Κοντών.

«Ο Λάκης θα μας βοηθήσει, δεν ξέρω πώς αλλά ας λύσουμε τον Λάκη», διέταξε ο Αρχηγός.

Έτρεμα.

«Εγώ δεν ξέρω, ειλικρινά, δεν ξέρω πώς μπορώ να σας βοηθήσω. Φοβάμαι τους ανθρώπους όσο και εσείς, απλά ξέρω λίγο παραπάνω τις συνήθειές τους μα δεν ξέρω πως θα βοηθήσει αυτό».

“Πρέπει να φτιάξουμε μια ομάδα από Κοντούς και τον ποντικό μαζί, να βγούμε έξω στο δάσος και να αντιμετωπίσουμε τους ανθρώπους. Ξέρω ότι είναι τρέλα”, είπε ο Αρχηγός, “μα δεν ξέρω πώς αλλιώς θα σώσουμε το βασίλειό μας”.

Μάζεψε όλο το βασίλειο και τους είπε δυνατά:

«Θέλω δυνατούς εθελοντές για να αντιμετωπίσουμε τους ανθρώπους και να τους διώξουμε μακριά από το βασίλειό μας”. Πρώτος και καλύτερος που έκανε ένα βήμα μπροστά, ο Μαγοκοντούλης.

«Δεν υπάρχει καλύτερος από εμένα στα μαγικά φίλτρα, εγώ θα εξοντώσω τους ανθρώπους και θα τους τρέψω σε φυγή. “Εγώ θα φτιάξω πανοπλίες, όπλα και κάθε είδους εργαλεία για να αντιμετωπίσουμε τους ανθρώπους”, φώναξε ο Μαραγκοκοντούλης.

“ Εντάξει”, είπε ο Αρχηγός. “Οι εθελοντές και εγώ θα ετοιμαστούμε να ανέβουμε πάνω στο δάσος απόψε το βράδυ κίολας. Θα αντιμετωπίσουμε πολλούς κινδύνους όπως άγρια ζώα που θα μας κοιτούν σαν ένα ωραίο δείπνο αλλά πάνω απ' όλα τους ανθρώπους και τα μηχανήματά τους. Θέλω να ετοιμάσεις Μαραγκοκοντούλη για όλη την ομάδα πανοπλίες και όπλα και μέχρι το βράδυ να είναι οπωσδήποτε έτοιμα”.

Εγώ από την άλλη μεριά δεν μιλούσα καθόλου, απλώς σκεφτόμουν. Τι σκεφτόμουν? Τι ερώτηση! Να φύγω. Μόλις θα ανέβαινα πάνω θα το έβαζα στα πόδια και θα άφηνα τους

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Κοντούς και τις προφητείες τους να τα βγάλουν πέρα μόνοι τους. "Ωραίο σχέδιο" φώναξα ενθουσιασμένος.

"Όλοι έτοιμοι λοιπόν?", ρώτησε ο Αρχηγός." Ναι!", απάντησαν όλοι με μια φωνή." Κάνετε ησυχία πρέπει να περιμένουμε να πέσει το σκοτάδι", πρότεινε ο Αρχηγός. Το σκοτάδι έπεσε και η ομάδα προχωρούσε αθόρυβα προς τον καταυλισμό των ανθρώπων ώσπου εγώ έμεινα τελευταίος και τότε γρήγορα έβγαλα την πανοπλία μου και άρχισα να τρέχω. Κανένας από την ομάδα δεν κουνήθηκε, κανένας από την ομάδα δεν αντέδρασε, σαν όλοι να περίμεναν την αντίδρασή μου. Όσο όμως απομακρυνόμουν τόσο οι σκέψεις μου με έπνιγαν. Σταμάτησα, γύρισα, τους κοίταξα που συνέχιζαν να περπατούν αθόρυβα προς τον θάνατό τους ή τη σωτηρία του βασιλείου τους. Η μοίρα τούς έκανε να ενωθούν. Κάποια ανώτερη δύναμη τούς έστειλε γι' αυτή την αποστολή. Χωρίς να μιλήσω, έτρεξα πίσω στην ομάδα, φόρεσα ξανά την πανοπλία και ακολούθησα την πορεία προς τον καταυλισμό των ανθρώπων.

Οι άνθρωποι κοιμόντουσαν. Τα μηχανήματα περίμεναν ήσυχα να λειτουργήσουν το επόμενο πρωινό. Παντού ηχούσε το ροχαλητό τους. Η ομάδα πήγαινε προς τα μηχανήματα μα διαπίστωσαν ότι ήταν πολύ κοντοί για να ανεβούν σ'αυτά. Εκεί ανέλαβε δράση ο Μαραγκοκοντούλης.

"Μη φοβάστε φίλοι μου θα σας φτιάξω ξύλινα πόδια και θα ανέβουμε όλοι πάνω στα μηχανήματα". Έτσι κι έγινε. Τώρα το μόνο που ήθελαν ήταν να τα βάλουν μπροστά και να καταστρέψουν τον καταυλισμό των ανθρώπων. Όμως δεν μπορούσαν να πατήσουν καλά τα πετάλια και έτσι τα μηχανήματα δεν μπορούσαν να ξεκινήσουν. Όλοι απογοητεύτηκαν, είχαν πάει στην πηγή μα δεν μπορούσαν να πιούν νερό.

"Θέλουμε τα παπούτσια τους", αναφώνησα όλο χαρά. "Θα πάω εγώ να τα φέρω τώρα που κοιμούνται. Ειδικότητά μου! Θα φορέσουμε τα παπούτσια στα ξύλινα πόδια μας, έτσι θα μπορέσουμε να οδηγήσουμε τα μηχανήματα". Τα πρόσωπα όλων φωτίστηκαν. Έτσι λοιπόν φόρεσαν τα παπούτσια στα ξύλινα πόδια τους, γύρισαν τα κλειδιά στις μηχανές, πάτησαν τα πετάλια και τα μηχανήματα άρχισαν να μουγκρίζουν και να τσαλαπατούν ότι βρισκόταν μπροστά τους. Μόνο που η κατεύθυνση τους αυτή τη φορά δεν ήταν το δάσος αλλά ο καταυλισμός των ανθρώπων. Έντρομοι ξύπνησαν και πετάχτηκαν από τις σκηνές τους και βλέποντας τα μηχανήματα να έρχονται καταπάνω τους χωρίς να τα οδηγεί κανείς τρόμαξαν και φώναζαν:

"Βοήθεια φαντάσματα τα οδηγούν". Η παρέα των Κοντών σφήνωσε τα πετάλια με τα ξύλινα πόδια τους και άφησαν τα μηχανήματα να κυνηγούν μόνα τους τους ανθρώπους.

Όλοι χαρούμενοι επέστρεψαν στα σπίτια τους και διηγήθηκαν στους δικούς τους τα κατορθώματα της παρέας και του ποντικού που χωρίς την βοήθειά του δεν θα τα είχαν καταφέρει.

Ο Αρχηγός πλησίασε το Λάκη και του είπε:" Σ'ευχαριστώ για τη βοήθειά σου. Πάρε όση τροφή και νερό θέλεις για να συνεχίσεις το δρόμο σου και αν ποτέ ξανάρθεις προς το δικό μας δάσος μη ξεχάσεις να έρθεις να μας δεις γιατί είσαι και θα είσαι για πάντα ο αγαπημένος μας επισκέπτης.

Οι Κοντοί έζησαν και ζουν ακόμα σ'αυτό το αρχαίο δάσος. Κάπου εκεί κοντά έχω κι εγώ το δικό μου παλατάκι. Αν κάποια στιγμή έρθεις στο δάσος, σταθείς σ'ένα δέντρο κι ακούσεις ομιλίες, μη φοβηθείς, απλά γέλα. Να είσαι σίγουρος ότι θα βρίσκεσαι στο δικό μας δέντρο και κάπου εκεί κάτω, θα γλεντάμε όλοι μαζί.

ΕΒΙΤΑ ΖΙΟΥΔΡΟΥ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΤΖΙΝΓΚΑ ΤΗΣ ΜΑΤΖΙΝΓΚΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΚΑΛΟ ΠΟΡΤΟΓΚΑΛΟ!

Μια φορά και έναν καιροσό.

Έναν καιρό και μια φορααά!

σε έναν άλλο πλανήτη μαγικό

ζούσαν γάτες και γατιά

μαζί με ένα σωρό παιδιά

(Τα παιδιά στην αρχή του παραμυθιού αντικρίζουν μια παγωμένη εικόνα: ένας πίνακας που αναπαριστά δύο γάτες να στέκονται δίπλα σε ένα καράβι εποχής με πανιά. Η μία γάτα είναι λευκή και η άλλη μαύρη, είναι ντυμένες με ρούχα εποχής και καθώς το παραμύθι ξεκινά ζωντανεύουν και βγαίνοντας από το πορτραίτο τους παρουσιάζονται στα παιδιά. Μιλάει πρώτος ο Γκάλο, ο λευκός γάτος.)

Το όνομα μου είναι Γκάλο και είμαι ο Γκάλο ο Πορτογκάλο

Είμαι όμορφος πολύ, γάτος δυναμικός και αριστοκρατικός.

Η μαμά μου είναι Πορτογαλή και η γιαγιά μου Ισπανή.

Ο μπαμπάς μου καπετάνιος στο Αλγέρι γεννημένος
και μάλλον κακοαναθρεμένος.

Μεταξύ μας να σας πω

είναι μάλλον πειρατής και αδυσώπητος πολεμιστής.

Η γιαγιά μου η Ισπανή, λέει ότι ο παππούς μου

ο Τζανής ήταν και εκείνος πολεμοχαρής.

Άλλες εποχές παιδιά και ήταν όλα τρομερά!

Μιλάει η Τζίνγκα η μαύρη γάτα:

-Το όνομα μου είναι Τζίνγκα

και είμαι η Τζίνγκα η Ματζίνγκα

είμαι γάτα μαγική, έξυπνη και πονηρή:

Αν και ... βέρα Αφρικανή

τώρα είμαι... Αμερική!

Είμαστε δύο γάτες πολύ παλιές,

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

αλλιιώτικες και διαφορετικές
μα ιστορίες ξέρουμε ...πολλεές!

ΓΚΑΛΟ & ΤΖΙΝΓΚΑ:

Τι λέτε να σας πούμε μερικές;

ΓΚΑΛΟ: Γεννήθηκα παιδιά στη Λισαβόνα το 1821. Κάποιοι μου λένε ότι τότε στην Ελλάδα στη χώρα σας έγινε κάτι σημαντικό, αλλά θα μιλήσουμε για αυτό μια άλλη φορά. Ζούσα λοιπόν, πλουσιοπάροχα στην Πορτογαλία στο παλάτι κοντά. Η γιαγιά μου η Ισπανή μου διηγόταν ιστορίες και μου διάβαζε παραμύθια καθημερινά. Τα απογεύματα περπατούσα με την μητέρα μου στο λιμάνι και παρατηρούσαμε τα μεγάλα καράβια που ξεφορτώνανε στην αποβάθρα σιτάρι, βαμβάκι, ζάχαρη και άλλα αγαθά.

Θυμάμαι σαν σήμερα μια μέρα που με αγωνία περιμέναμε να γυρίσει από ταξίδι το καράβι του μπαμπά μου η Εσπεράντζα. Είχαμε σχεδόν ένα χρόνο να τον δούμε. Τα ταξίδια του πάντα κρατούσαν καιρό και ανυπομονούσα να τον δω παρόλο που τον φοβόμουν και λιγουλάκι. Στο παιδικό μου μυαλό τα άγρια γένια του, η βροντερή φωνή του και οι απότομοι τρόποι του φάνταζαν τρομερά.

Η γιαγιά μου η Ισπανή έλεγε ότι ο μπαμπάς είχε γεννηθεί στην Κρήτη. Το γνωρίζετε παιδιά ότι ζούσαν πολλοί Ισπανοί σ' αυτό το νησί; και έχει κάστρα πολλά Ισπανικά όπως και Ενετικά. Αλλά και εδώ στην Πελοπόννησο μου λένε ότι έχει κάστρα αρκετά. Μήπως και να είχαν έρθει οι παπούδες μου και εδώ κάποια φορά; Αλλά αυτά δεν τα ξέρω καλά, θα ρωτήσω τη γιαγιά και τα λέμε πάλι άλλη φορά.

Το απόγευμα εκείνο που λέτε παιδιά το καράβι μας άραξε στο λιμάνι αργά, λίγο πριν πέσει ο ήλιος. Την άλλη μέρα το πρωί ο πατέρας μας ανακοίνωσε ότι θα μας έπαιρνε μαζί στο επόμενο ταξίδι του για την Αμερική. Λίγες μέρες μετά φορτώσαμε εμπορεύματα πολλά όπως ξυλεία, κρασιά, υφάσματα μεταξωτά, κοσμήματα χειροποίητα, σκαλιστά κουτιά, όπλα και σιδηρικά. Μπαρκάραμε και ύστερα από μέρες ταξίδι περάσαμε τα στενά του Γιβραλτάρ και αντικρύσαμε τις ακτές της Αφρικής. "Η Μαύρη Ήπειρος" φώναξε η μαμά και εγώ κοιτούσα απορημένος τις γαλάζιες θάλασσες και τις πράσινες κορυφογραμμές. Μάλλον λάθος χρώμα διάλεξαν να την περιγράψουνε την Αφρική σκέφτηκα. Αυτή είναι πολύχρωμη και φωτεινή όπως και η πατρίδα. Μερικές μέρες αργότερα κάναμε την πρώτη στάση μας στο λιμάνι του Άγιου Πέτρου στην ακτή του Ελεφαντοστού. «Η Χρυσή Ακτή είναι Γαλλική» είπε η μητέρα μου συνεχίζοντας να χρωματίζει την Αφρική με χρώματα που δεν υπήρχαν. Εδώ φορτώσαμε σιτάρι πολύ, αλλά και κάτι μεγάλα άσπρα δόντια, νομίζω ήταν χαυλιόδοντες ελέφαντα. Η μητέρα μου είπε ότι αυτά τα κόκαλα μας δίνουν το ελεφαντοστό με το οποίο φτιάχνουμε όμορφα κοσμήματα. Πάντως εγώ δεν ήμουν ιδιαίτερα χαρούμενος στη σκέψη ότι για να πάρουμε το ελεφαντοστό μπορεί να κάνουμε κάποιο κακό στα όμορφα παχύδερμα. Τουλάχιστον έτσι όμως, το όνομα της εξωτικής αυτής χώρας μου έγινε πιο κατανοητό. Η Εσπεράντζα, η караβέλα μας, σύντομα άνοιξε πάλι πανιά και σάλπαρε ξανά για ταξίδια μακρινά. Καθώς προχωρούσαμε η ζέστη μεγάλωνε, ο ήλιος έκαιγε το ξύλινο κατάστρωμα, και μια μέρα εντελώς ξαφνικά ένα μπουρίνι και μια απότομη βροχή μας αναστάτωσε. «Τι φοβάσαι Γκάλο, θα τα έχουμε αυτά, μπαίνουμε πια στον τροπικό» είπε ο πατέρας «αύριο, μεθαύριο φτάνουμε και στο Λάγος να ξεφορτώσουμε και παραλάβουμε το φορτίο μας και μετά πλώρη για την Αμερική». «Πράγματι ύστερα από δύο μέρες φτάσαμε στο λιμάνι του Λάγκος. Εκεί μιλούσαν σαν και μας Πορτογαλικά επειδή ήταν λέει δική μας αποικία από χρόνια πολλά,...πάρα πολλά. Αλλά αφήστε τα παιδιά,... έμαθα ότι ύστερα από καμιά σαρανταριά χρόνια ήρθαν οι Άγγλοι κατακτητές και έδιωξαν τους Πορτογάλους από το

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Λάγκος μακριά. Μα τι παθαίνουν τέλος πάντων οι λαοί και ο ένας τον άλλον κατακτούν. Το καταλαβαίνεις εσύ Τζίνγκα αυτό;»

ΤΖΙΝΓΚΑ: «Όχι Γκάλο ποτέ δεν το κατάλαβα αυτό!» είπε η Τζίνγκα «Ποτέ δεν θα μπορούσα να φανταστώ όταν ζούσα στο χωριό μου και χόρευα και τραγουδούσα και έπαιζα ελεύθερο πουλί δίπλα στο ποτάμι το καθαρό ότι μια νύχτα σκονισμένη, γδαρμένη και πεινασμένη θα βρισκόμουν δεμένη να περπατώ μαζί με άλλους στο βουνό». (ΓΚΑΛΟ:) «Ναι Τζίνγκα έχεις δίκιο», απάντησε ο Γκάλο «θυμάμαι που σας είδα να φτάνετε στο λιμάνι όταν ο πατέρας φώναξε δυνατά : Λοστρόμε ετοιμάσου ήρθε το εμπόρευμα», «αλλά αντί για σιτάρι και άλλα υλικά αντίκρισα τα μάτια σας να μας κοιτάτε δακρυσμένα στη σειρά. Ύστερα καθώς σας ανέβαζαν στη σκάλα του καραβιού σας πετούσαν νερά. Τα διψασμένα σας σώματα ανακουφίστηκαν παρόλο που δεν προλάβετε να πιείτε ούτε μια σταλιά νερό. «Μητέρα» είπα εγώ «τι είναι αυτοί»; «νέγροι παιδί μου» απάντησε εκείνη , «μα διψούν και είναι βρώμικοι πολύ», «τι σε νοιάζει» είπε η μαμά « δεν είναι άνθρωποι αυτοί είναι σκλάβοι» και δεν ήξερα τότε τι πάει να πει σκλάβος».

ΤΖΙΝΓΚΑ: «Ούτε και εγώ ήξερα» απάντησε η Τζίνγκα, «αυτό θα το μαθαίναμε ύστερα από πολύ πολύ καιρό. Όταν ύστερα από πολλά θα φτάναμε πια στις φυτείες με τα ζαχαροκάλαμα στην Βραζιλία». Μόλις τελείωσε το φόρτωμα ο πατέρας μας είπε ότι ο επόμενος προορισμός μας πριν τον Νέο Κόσμο θα ήταν το μακρινό νησί της Τζαμάικα και για αυτό ανακοίνωσε ότι έψαχνε έμπειρο προσωπικό. Για να διαλέξει ανέβηκαν στο πλοίο μας ναύτες πολλοί «έχει παλικάρια ένα σωρό» είπε ο καπετάνιος και σαν να αναστέναξε καρτερικά συνέχισε λέγοντας «δεν μπορείς να βρεις αλλού δουλειά, αν δουλέψεις μια φορά σε δουλεμπορικά». Όταν σαλπάρουμε τη νύχτα εκείνη οι ναύτες ήπιαν πολύ και κάναν σαματά προσπαθώντας να καλύψουν τις φωνές των σκλάβων από το αμπάρι. (ΓΚΑΛΟ:) «Εγώ έπεσα να κοιμηθώ και κάνοντας τον σταυρό μου ψιθύρισα δυνατά «Θεέ μου, συγνώμη, είναι άραγε αλήθεια όλα αυτά;» «εμένα το εμπόρευμα μου μοιάζει σαν να είναι παιδιά όπως εκείνο το κορίτσι με τα σγουρά μαλλιά. Μάτι δεν έκλεισα εκείνη τη νύχτα καθώς σκεφτόμουν την Τζίνγκα και τους συγγενείς της τους Ματζίνγκα δεμένους μέσα στο σκοτεινό αμπάρι. Όμως καθώς οι μέρες περνούσαν πάνω στο πλοίο ανιαρά εγώ δεν έχανα ευκαιρία να τρυπώνω εκεί και να ψάχνω την Τζίνγκα να βρω. Μαζί μου έφερνα, άλλη φορά νερό, άλλη φορά φαγητό. Εσύ Τζίνγκα ήσουν αγριεμένη και φοβισμένη και δεν με πλησίαζες πολύ. Οι ναύτες μόλις με έβρισκαν στο αμπάρι με έδιωχναν με φωνές «φύγε από τους βρωμερούς», «θα κολλήσεις ψείρες, τσιμπούρια και αρρώστιες» με μάλωνε θυμωμένη η μητέρα όταν τα άκουγε αυτά. «Δεν βλέπεις... κάθε βράδυ και κάποιος αρρωσταίνει βαριά μου είπε με νόημα κουνώντας το χέρι απειλητικά». Όμως εγώ εκεί... είχα βρει και ένα μικρό φινεστρίνι που έβλεπε στο χώρο που σας κρατούσαν και τρύπωνα μέσα από εκεί.

ΤΖΙΝΓΚΑ: «Στην αρχή σε φοβόμουν» είπε η Τζίνγκα γιατί ήσουν και εσύ λευκός και έμοιαζες με τους άλλους που μας κρατούσανε στη σκλαβιά. Όμως σιγά σιγά κατάλαβα ότι ήσουν και εσύ παιδί, ένα αγόρι δηλαδή πάνω κάτω στην ίδια ηλικία με τον αδελφό μου που έχασα όταν μας άρπαξαν από το χωριό και εκείνος ξέφυγε τρέχοντας στη ζούγκλα. Στην αρχή δεν καταλάβαινα τι μου έλεγες, μιλούσες διαφορετικά, αλλά σιγά σιγά αρχίσαμε να μιλάμε μια νέα γλώσσα παράξενη που έμοιαζε σαν τις φωνές των περιστεριών. Όμως με τα πίτζιν, όπως είπαν οι γλωσσολόγοι τη γλώσσα μας αρχίσαμε να συνεννοούμαστε και να παίζουμε. «Γκάλο, κίερο άγκουα, πορ φαβόρ» σου έλεγα και ήθελα νερό «Κικικικού Ματζίνγκα» μου έλεγες και ήθελες να σου δείξω χορούς και κόλπα μαγικά. Ώρες ώρες ξεχνιόμασταν και εκεί πάνω στο υγρό αμπάρι νομίζαμε πως ήμασταν ελεύθεροι να παίξουμε να τρέξουμε να παλέψουμε. Ύστερα από μέρες και βδομάδες

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

αρκετές αποχαιρετήσαμε πια την θέα των ακτών της Αφρικής και προχωρήσαμε στα μοναχικά παγωμένα νερά του Ατλαντικού Ωκεανού».

ΓΚΑΛΟ: «Παραξενεμένος εγώ», λέει ο Γκάλο, «κοίταζα τα κοπάδια με τα παράξενα τεράστια ψάρια που συναντούσαμε, φάλαινες, δελφίνια και καρχαρίες μου είπε ο πατέρας πως ήτανε. Για μέρες η θάλασσα ήταν ακίνητη σαν λάδι και τα πανιά δεν αρμενίζανε κανονικά, ώσπου μια νύχτα ξαφνικά, φύσηξε ένας αέρας δυνατός και μεγάλα κύματα σηκώθηκαν και άρχισαν να στροβιλίζουν το καράβι σαν καρυδότσουφλο. Δεν μπορούσα να σταθώ πουθενά και όλοι έτρεχαν πανικόβλητοι πάνω κάτω. Σκίστηκαν τα πανιά έπεσε το κατάρτι, το αμπάρι άρχισε να μπάζει νερά».

ΤΖΙΝΓΚΑ: «Είχα φοβηθεί φοβερά» είπε η Τζίνγκα «όλοι φωνάζανε για βοήθεια δυνατά και τότε Γκάλο θυμάσαι; τρύπωνες στο αμπάρι και με ένα μαχαίρι που κρατούσες μας έκοψες τα σχοινιά. Ακριβώς την ίδια στιγμή ένα γιγάντιο κύμα μας κατάπια και έσπασε το πλοίο στα μισά. Βρεθήκαμε όλοι στη θάλασσα παλεύοντας να κρατήσουμε το κεφάλι έξω από τα νερά. Εμείς βρήκαμε ένα ξύλο και μαζί πιαστήκαμε γερά αγκαλιασμένοι. Κρατηθήκαμε ώρες πάνω σ' αυτό περιμένοντας να κοπάσει η καταιγίδα και παλεύοντας να μην μας καταπιεί ο βυθός. Και έτσι ξαφνικά όπως άρχισε έτσι ξαφνικά η καταιγίδα σταμάτησε και έπαψε ο άνεμος να φυσά. Δεν κολυμπούσες τότε καλά, όμως εγώ σε τράβηξα από το χέρι και άρχισα να κολυμπώ. Ώρες και ώρες ίσως και μέρες κολυμπούσαμε και σπρώχναμε τη σανίδα μας και όταν πια απελπισμένοι δεν πιστεύαμε στη σωτηρία πια, μπροστά μας ξεπρόβαλε ένα νησί. Είχες σχεδόν παραιτηθεί αλλά σε έσπρωξα δυνατά και κάποια στιγμή βγήκαμε σώοι στην ακτή. Θυμάσαι Γκάλο;» «Ναι Τζίνγκα μαγικιά με είχες σώσει για τα καλά; Και όπως λένε τέλος καλό όλα καλά! Αλλά οι περιπέτειες μας δεν έμελλε να τελειώσουν εκεί παιδιά. Όμως τώρα χορός να γιορτάσουμε τη σωτηρία μας και τη φιλία μας παιδιά και αυτά τα λέμε και μια άλλη φορά! (Μουσική και χορός)

ΤΕΛΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΜΑΡΑ

Ο μικρός περίεργος δράκος

Θα αναρωτιέστε τι είναι αυτή η βαριά βαλίτσα που κουβαλώ. Είναι του Επαμεινώνδα. Τον ξέρετε τον Επαμεινώνδα; Ζει κοντά στην λίμνη με τα πράσινα νερά και τα τεράστια μωβ λουλούδια. Είναι ένας μικρός δράκος... λίγο διαφορετικός βέβαια από από τους άλλους... Στους δράκους αρέσει η σιωπή. Δεν αρέσουν τα πολλά παιχνίδια, ούτε οι φίλοι, ούτε η φασαρία. Δεν είναι καθόλου περίεργοι και προτιμούν να κάθονται ώρες ατελείωτες στο μπαλκόνι τους και να κοιτούν το ηλιοβασίλεμα. Όταν δεν πάνε βέβαια για κυνήγι, γιατί τους αρέσει πολύ να κυνηγούν. Είναι οι καλύτεροι κυνηγοί, άγριοι και

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

γρήγοροι. Αντίθετα ο Επαμεινώνδας βαριέται το κυνήγι. Προτιμά να αναστατώνει τα πάντα , να κάνει πολύ φασαρία και πηγαίνει βόλτα στους φίλους του. Έχει πολλούς φίλους, τον Σουπερ Σκούπα, το μπλε Λυθρίνι και τον κύριο Κλάπ. Ειδικά τον κύριο Κλάπ τον συμπαθεί πολύ. Μένει δίπλα τους και εκεί που δεν τον περιμένει κανείς κλάπ εμφανίζεται. Του αρέσει να διηγείται ιστορίες για τα ταξίδια του. Ο Επαμεινώνδας ρουφά τα λόγια του σα χλιαρό γάλα... μονορούφι. Του μιλά για την πολύχρωμη πολιτεία , τα μενεξεδένια κάστρα, τον ιππότη με πολύχρωμο σακάκι και πολλά άλλα. Αχ... πόσο θα ήθελε να του μοιάσει... Αφήστε που του έχει κεντρίσει την περιέργεια για τον κόσμο πέρα από τη λίμνη... και ο Επαμεινώνδας είναι πολύ περίεργος... Μια νύχτα που όλοι είχαν κοιμηθεί δεν άντεξε. Πήρε μια μικρή βαλίτσα, να αυτή που κρατώ και σκέφτηκε να δοκιμάσει την τύχη του στον έξω κόσμο. Όμως είχε ένα μικρό πρόβλημα. Πώς θα περάσει την λίμνη; Για αυτό είναι οι φίλοι. Το μικρό μπλε λυθρίνι τον πήρε στην πλάτη του και ωπς..... έφτασαν στη απέναντι όχθη. Ξεκινούσε το περίεργο δάσος.... Φοβόταν λίγο ο δράκος μας.. Λέτε να ζούσαν κότες; Οι δράκοι είναι ατρόμητοι, το μόνο που φοβίζει ένα δράκο είναι οι κότες. Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη σκέψη του και άκουσε ένα κακάρισμα... κότα... άρχισε να τρέχει με όλη του τη δύναμη, ώσπου για καλή του τύχη βρήκε μια τρύπα σε ένα δέντρο. Μπήκε γρήγορα μέσα. Ήταν πολύ στενό και μακρύ. Ίσα που χωρούσε. Άρχισε να περπατά, να περπατά ώσπου είδε ένα φώς. Είχε βγει σε μια γκρι πολιτεία με μεγάλα γκρι φουγάρα και πολύ καπνό. Περπάτησε στα σοκάκια της..... τι μονότονα που ήταν. Όλα ήταν γκρι. Και τι άσχημη μυρωδιά. Δεν του άρεσε καθόλου εδώ.

-Κοίτα ποιος ήρθε, ακούστηκε μια φωνή

Ο Επαμεινώνδας κοίταξε γύρω του αλλά δεν είδε κανέναν.

-Εδώ είμαι... Εδώ.... μα καλά δεν βλέπεις.

Ο Επαμεινώνδας κοίταξε λίγο καλύτερα και είδε ένα μικροσκοπικό ποντίκι.

-Τι γυρεύεις εδώ; Τον ρώτησε για μια ακόμη φορά ο ποντικός.

-Χάθηκα, δεν μου αρέσει καθόλου εδώ, απάντησε ο μικρός δράκος.

-Θα σε βοηθήσω να φύγεις, ένα θέλεις βέβαια.

Ο ποντικός είχε σκάψει ένα τούνελ, έτσι ο δράκος σούρθηκε και.... βγήκε σε ένα χιονισμένο βουνό... Τέλεια!!! Όλα ήταν άσπρα και κρύα σα να βρίσκονταν σε ψυγείο. Ευτυχώς που είχε μαζί του τη βαλίτσα του. Έβαλε το χοντρό του μπουφάν και άρχισε να κάνει τούμπες στο χιόνι. Χόρευε , γελούσε.

-Μου αρέσει το χιόνι.... Φώναξε με όλη του τη δύναμη. Τι το ήθελε... Ξεκόλλησε από το βουνό μια χιονοστιβάδα και τον παρέσυρε..... στο άγνωστο.

Κυλούσε, κυλούσε και σταματημό δεν είχε. Πρέπει να κυλούσε για πολύ ώρα, δεν ξέρει πόσο.... Σταμάτησε απότομα μπροστά σε δύο μάτια. Τα μάτια μιας αλεπούς.

-Μάλιστα, λέει η αλεπού Ο αρχηγός μας ο Κούμπης Κουμπότρυπας δεν νομίζω να χαρεί όταν σε δει. Έχει χρόνια να μας επισκεφτεί κάποιος. Ζούμε ευτυχισμένοι και τέλεια απομονωμένοι. Εγώ, αυτός και οι στρατιώτες μας.

-Μα πως γίνεται, φώναξε ο Επαμεινώνδας , δε βαριέστε μόνοι σας; και τους στρατιώτες τι του θέλετε;

- Για να διώχνουμε τους ανεπιθύμητους, ακούστηκε μια άγρια φωνή, αυτός θα πρέπει να είναι ο Κούμπης Κουμπότρυπας, σκέφτηκε ο μικρός δράκος.

-Λοιπόν, τι δουλειά έχεις εδώ;

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

-Να μην σε νοιάζει, απάντησε ο Επαμεινώνδας.

-Δεν νομίζω ότι είναι φρόνιμο να απαντάς έτσι στον αρχηγό μας, απάντησε η αλεπού και φώναξε τους στρατιώτες.....

Κάντε κάτι.... διώξτε τους στρατιώτες, ρίξτε τους μια κλωτσιά... μπράβο.... Με την κλωτσιά ο Επαμεινώνδας βρέθηκε σε μια πολύχρωμη πολιτεία , με δέντρα που έφταναν μέχρι τον ουρανό και πολλά λουλούδια, κόκκινα, κίτρινα, μωβ λουλούδια! Τι όμορφα. Τα πουλάκια τιτίβιζαν και ο ουρανός είχε ένα μενεξεδί χρώμα. Τα σπίτια ήταν πολύχρωμα και οι γάτες μωβ, ενώ οι σκύλοι ήταν πράσινοι. Άσε οι άνθρωποι. Όλη την ώρα τραγουδούσαν. Εδώ θα έμενε για πάντα αλλά άρχισε να ξημερώνει και εάν καταλάβαιναν στο σπίτι πως έλειπε.... Σίγουρα θα ανησυχούσαν πολύ. Άρχισε να τρέχει, να τρέχει, να τρέχει.... Και έφτασε στη λίμνη. Τώρα πως θα την περάσει, που ο φίλος του κοιμόνταν; Τι να κάνει;

Έχετε καμιά ιδέα; Το βρήκα: Θα κάνει τη βαλίτσα του καράβι και θα πάει στο σπίτι του, πριν ξημερώσει.

Έτσι και έγινε. Έφτασε στο σπίτι του... και ούτε γάτα ούτε ζημιά , κανείς δεν κατάλαβε ότι έλειπε ένα ολόκληρο βράδυ. Και από εδώ και πέρα σκέφτηκε, όποτε θέλει να ταξιδεύσει θα παίρνει την βαλίτσα του .Γι αυτό και εγώ σήμερα τη δανείστηκα για να κάνω ένα ταξίδι..... Και όποιος θέλει τον παίρνω μαζί μου.....

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΑΣΚΑ

Το ταξίδι του πρασινούλη προς την αγάπη ...

Μια φορά κι έναν καιρό κάπου στο Μεξικό, ζούσε ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Πεπίτα. Η Πεπίτα δεν είχε αδερφάκια κι ένιωθε μοναξιά. Έτσι, οι γονείς της αποφάσισαν να της κάνουν ένα δώρο για να μη στεναχωριέται.. .. Επιστρέφοντας λοιπόν ο μπαμπάς της από το ταξίδι του στον Αμαζόνιο, της έφερε ένα πανέμορφο χρωματιστό κι εξωτικό παπαγάλο.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Το βράδυ που η Πεπίτα κοιμόταν ο μπαμπάς της έβαλε τον παπαγάλο σε ένα κλουβί πλάι στο κρεβάτι της ώστε μόλις ανοίξει τα μάτια της να το δει και να χαρεί. Το επόμενο πρωί ένα όμορφο κελάδισμα ξύπνησε την Πεπίτα. Αυτή ανοίγει τα μάτια της και αντικρίζει δίπλα της έναν όχι πολύ μεγάλο παπαγάλο, που είχε όμως τέσσερα διαφορετικά χρώματα πάνω του. Πράσινο, το οποίο κυριαρχούσε, κόκκινο, πορτοκαλί και μπλε στην ουρά του. Η Πεπίτα ενθουσιάστηκε πάρα πολύ και το έβγαλε από το κλουβί του για να παίξουν. Ο μικρός παπαγαλίνος στην αρχή φοβόταν λίγο γιατί ήταν σε ένα ξένο περιβάλλον και δε γνώριζε κανέναν. Μετά όμως που αισθάνθηκε την αγάπη της Πεπίτα, τη πλησίασε και τη φίλησε στη μυτούλα.

Τις πρώτες βδομάδες η Πεπίτα έβγαζε τον παπαγαλίνο από το κλουβί κάθε μέρα και παίζανε. Μετά όμως σταμάτησε να το κάνει. Ο παπαγάλος ανησύχησε. Φοβήθηκε μήπως έπαθε τίποτα η φιλενάδα του. Της κελαηδούσε κάθε μέρα για να τον ακούσει, αλλά τίποτα. Τον είχαν ξεχασμένο στο κλουβί του έξω στο μπαλκόνι.

Μα τι συμβαίνει αναρωτιόταν το καημένο, γιατί με ξεχάσανε έτσι, γιατί δε μου δίνουν πια φαί, μήπως δεν τους αρέσει το κελάδισμα μου, μήπως δε με αγαπάνε πια? Όχι, δεν μπορεί..Η πεπίτα με αγαπάει αλλά μπορεί να έχει κάπου και θα ξαναγυρίσει. Ναι, αυτό είναι. Γι αυτό κι εγώ θα τη περιμένω σκέφτηκε.

Πέρασαν λοιπόν πολλές μέρες. Έξω η ζέστη ήταν αφόρητη λόγω καλοκαιριού, κι ο παπαγάλος χωρίς τροφή και νερό έδειχνε να είναι άρρωστος. Ένα σπουργιτάκι που περνούσε από κει και το είδε, το λυπήθηκε και του πήγε λίγη τροφή που βρήκε στο δρόμο. Του έριξε και λίγο νερό από το ραμφάκι του και σιγά σιγά ο παπαγαλίνος συνήλθε.

“Σε ξεχάσανε κακόμοιρο”, του λέει το σπουργίτι?

“Ναι. Μάλλον”.. απάντησε με δυσκολία ο παπαγαλίνος.

“Και γιατί δε φεύγεις? Αφού δε σε αγαπάνε. Τι περιμένεις, να πεθάνεις χωρίς φαί και νερό”?

“Και που να πάω”, απαντάει αυτό?

“Έξω, ελεύθερο στη φύση, όπως εγώ”.

Το σπουργίτι έκανε επίδειξη πετάγματος για να δείξει τη χαρά του που ήταν ελεύθερο.

“Εγώ όμως έχω μάθει να ζω μαζί με ανθρώπους” είπε ο παπαγαλίνος.

“Ε τότε να πας να βρεις άλλη οικογένεια να ζήσεις γιατί αυτή εδώ σε έχει ξεχασμένο”.

Ο παπαγάλος σκεπτικός, στεναχωρημένος και ταλαιπωρημένος από την πείνα και τη δίψα κοιτάει γύρω του και συνειδητοποιεί ότι είναι εγκλωβισμένος σε ένα κλουβί και δεν μπορεί να φύγει από κει.

“Θα πεθάνω εδώ μέσα” φωνάζει.

Το σπουργίτι προσπαθεί να το ηρεμίσει και του λέει πως θα τον βοηθήσει να το σκάσει. Έτσι λοιπόν και οι δυο μαζί προσπαθούσαν για ώρα να ανοίξουν το μικρό πορτάκι από το κλουβί με το ράμφος τους, μέχρι που τα κατάφεραν κι ο παπαγάλος βγήκε από το κλουβί. Ήταν τόσο αδύναμο που δεν μπορούσε ούτε να πετάξει. Το σπουργίτι τον φιλοξένησε και τον φρόντισε στη δική του φωλιά για μερικές μέρες μέχρι να αναρρώσει.

Όταν ο παπαγαλίνος έγινε εντελώς καλά, ευχαρίστησε τον φίλο του το σπουργίτι και ξεκίνησε το ταξίδι του.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

“Και που θα πας τώρα”, ρωτάει το σπουργίτι,

“Τη φυλή μου τη λένε Αγάπορνις, λέει ο παπαγάλος, που σημαίνει το πουλί της αγάπης. Έχω γεννηθεί για την αγάπη, οπότε θα πάω να την βρω”.

“Και αν δεν τη βρεις”, λέει το σπουργίτι?

“Όλοι τη βρίσκουμε την αγάπη, αρκεί να το θέλουμε και να τη ψάξουμε”. Κι έτσι, πέταξε ψηλά στον ουρανό αποχαιρετώντας με χαμόγελο τον φίλο του.

Ο παπαγάλος ταξίδευε βδομάδες, μήνες.. Πέρασε από διάφορες χώρες. Ταξίδεψε σε όλη την Ευρώπη αλλά την αγάπη δεν είχε καταφέρει να τη βρει. Χειμώνιασε λοιπόν κι αποφάσισε να πάει σε μια πιο ζεστή χώρα.

“Θα πάω στην Ελλάδα”, είπε. “Κάτι μου λέει πως εκεί θα μου αρέσει”, σκέφτηκε.

Έτσι, ταξίδεψε στην Ελλάδα. Ο χειμώνας έφυγε. Η άνοιξη μπήκε κι ο παπαγάλος ακόμα περιπλανιόταν να βρει την αγάπη. Σκέφτηκε να φύγει κι από την Ελλάδα και να πάει σε άλλη χώρα.

Τη μέρα λοιπόν που ξεκίνησε και πάλι το ταξίδι του, πετάει πάνω από ένα μπαλκόνι που ήταν με πολλά όμορφα κι ανθισμένα λουλούδια, χρωματιστά, σαν τον ίδιο. Του άρεσε εκεί κι έκατσε να θαυμάσει αυτή την ομορφιά. Του θύμισε το σπίτι του στον Αμαζόνιο.

Ξαφνικά ακούει ένα κελήδισμα. Πλησιάζει και βλέπει ένα όμορφο μικροσκοπικό παραδείσιο πουλί.

“Πώς σε λένε”? Ρωτάει ο παπαγάλος.

“Ε, μπουλίτσα”, λέει αυτή.

“Ωραίο Όνομα. Είσαι ευτυχισμένη σε αυτή την οικογένεια μπουλίτσα”? συνεχίζει να τη ρωτάει.

“Ναι, πάρα πολύ, απαντάει αυτή. Οι άνθρωποι αυτοί με φροντίζουν και με αγαπάνε πολύ”.

Ο παπαγάλος τότε θυμήθηκε την Πεπίτα κι έσκυψε το κεφαλάκι του στενάχωρα.

Εκείνη λοιπόν την ώρα βγαίνει στο μπαλκόνι ένα κορίτσι που έμοιαζε με την Πεπίτα, αλλά δεν ήταν αυτή. Το κορίτσι μόλις είδε τον παπαγάλο πήγε σιγά σιγά κοντά του γιατί δεν ήθελε να το τρομάξει κι άρχισε να του λέει πόσο όμορφο είναι και να το ρωτάει από πού έρχεται.

Ο παπαγάλος αμέσως ένιωσε ασφάλεια και σιγουριά με το κοριτσάκι και την άφησε να του χαϊδέψει το κεφαλάκι του.

“Εμένα με λένε Αγάπη”, λέει εκείνη. “Εσένα πώς να σε λένε? Να σε λέω Πρασινούλη, του λέει, σου αρέσει”?

Μου αρέσει πολύ σκέφτηκε ο πρασινούλης και κουνησε καταφατικά το κεφάλι του. Πρώτη φορά κάποιος μου δίνει όνομα.

Η Αγάπη αμέσως τάισε το πρασινούλη, έπαιξε μαζί του και ήρθε η ώρα να τον αποχαιρετήσει. Αυτός όμως δεν ήθελε να φύγει. Μόλις είχε βρει την αγάπη.

Η Αγάπη το κατάλαβε, και τον ρώτησε αν ήθελε να μείνει κοντά της. Ο πρασινούλης κούνησε και πάλι το κεφάλι καταφατικά και τη φίλησε στη μυτούλα της.

Η Αγάπη αμέσως πήγε κι αγόρασε ένα σπίτι-κλουβί όμορφο σε χρώμα πράσινο για τον πρασινούλη και κάθε μέρα του αγόραζε κι από ένα νέο παιχνίδι.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Κάθε μέρα το έβγαζε από το κλουβί και το άφηνε ελεύθερο στο σπίτι. Του πρασινούλη του άρεσε πολύ να κάθεται πάνω στα βιβλία της αγάπης γιατί ήταν ένα έξυπνο και σοφό παπαγαλάκι. Του άρεσε επίσης να τον ταιΐζει με το χέρι της σπόρια και να κάθεται πάνω στο κεφάλι της ή στη χούφτα της.

Οι μέρες και οι μήνες περνούσαν ευχάριστα με την Αγάπη και τον πρασινούλη να έχουν δεθεί πολύ και να ναι συνέχεια μαζί. Μέχρι που μια μέρα ένα πληγωμένο ασπρογάλαζο μικρό πουλάκι έπεσε στο μπαλκόνι τραυματισμένο στο ένα του φτερό. Η Αγάπη , το πήρε και το φρόντισε. Αποφάσισε μέχρι να γίνει εντελώς καλά να το βάλει στο ίδιο κλουβί με τον πρασινούλη τις ώρες που έλειπε η ίδια, αφού της μπουλίτσας το κλουβί ήταν μικρό, και δεν υπήρχε άλλο στο σπίτι πέρα από αυτά τα δυο.

Η Αγάπη το ονόμασε ασπρογαλαζούλα γιατί ήταν άσπρο και είχε γαλάζιο ράμφος και ουρά. Συζήτησε με τον πρασινούλη και τον παρακάλεσε να είναι φιλικό με το τραυματισμένο πουλάκι. Ο πρασινούλης φυσικά δέχτηκε και μάλιστα το φρόντιζε ταΐζοντας το στο στόμα με το ράμφος του, αφού το καημένο δεν μπορούσε να σηκωθεί. Ο πρασινούλης κοιτούσε το νέο του συγκάτοικο και σκεφτόταν πόσο όμορφο ήταν. Η καρδούλα του άρχισε να χτυπάει γρήγορα και δυνατά. Μόλις είχε ερωτευτεί. Αλλά δεν ήταν ο μόνος. Η ασπρογαλαζούλα είχε γίνει σχεδόν καλά με τη φροντίδα του πρασινούλη και της Αγάπης και ήθελε να τον ευχαριστήσει.

“Σε ευχαριστώ πολύ του λέει. Σου χρωστάω τη ζωή μου”.

“Δε χρειάζεται λέει εκείνος, το ίδιο θα έκανε ο καθένας στη θέση μου”.

“Λυπάμαι πολύ τώρα που θα φύγω λέει εκείνη. Μου αρέσει τόσο εδώ...και μου αρέσει πολύ η παρέα σου..”

“Και τότε γιατί δε μένεις” , λέει όλο χαρά ο πρασινούλης?

“Θα μπορούσα” , ρωτά αυτή?

“Φυσικά, αν το θες” , της απαντάει .

Η ασπρογαλαζούλα ορμάει κατά πάνω του και τον φιλάει. Οι δυο τους φιλιόντουσαν για ώρες σαν ερωτευμένοι.. Μόλις είχαν βρει την Αγάπη... Κι έτσι, έζησαν οι δυο τους ερωτευμένοι κι ευτυχισμένοι για πάντα.....

ΤΕΛΟΣ

ΜΑΡΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

Μια ντροπαλή παπαρούνα

«Μια ντροπαλή παπαρούνα»

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Μια φορά κι έναν καιρό σ' ένα καταπράσινο λιβάδι υπήρχαν χιλιάδες κόκκινες, φανταχτερές, τσαχπίνες και παιχνιδιάρες παπαρούνες. Βέβαιες για την ομορφιά τους, χαρούμενες και ζωηρές γελούσαν, τραγουδούσαν και χόρευαν με το πρώτο φύσημα του αέρα. Κουβέντιαζαν με τις ώρες, έλεγαν αστεία κι έπαιζαν διασκεδαστικά παιχνίδια με τις πεταλούδες και τις μέλισσες που πετούσαν γύρω τους, γιατί ήταν στ' αλήθεια στην καλύτερή τους εποχή.

Μια παπαρούνα όμως καθόταν μόνη της, αμίλητη και μελαγχολική σε μιαν άκρη. Κοιτούσε τις άλλες θλιμμένα:

-Πώς θα 'θελα κι εγώ να γελάσω, να παίξω, να μιλήσω και να χορέψω μαζί τους! σκεφτόταν. Γιατί να μην είμαι κι εγώ σαν τις άλλες παπαρούνες; Πόσο ντρέπομαι που είμαι διαφορετική! Γιατί άραγε να γεννηθώ έτσι; Σε τι έφταιξα; Αχ, ας γινόταν να άνοιγε η γη και να με καταπιεί!

Πράγματι η παπαρούνα αυτή ήταν αλλιώςτικη από τις άλλες. Τα πέταλά της αντί γι' αυτό το ωραίο, βαθύ κόκκινο χρώμα που έχουν οι άλλες παπαρούνες, τόσο όμορφο, τόσο χαρακτηριστικό, ήταν πράσινα! Αντίθετα ο μίσχος, το κοτσάνι της δηλαδή, ήταν σκουροκόκκινος. Όλα ανάποδα ήταν πάνω της. Νόμιζε λοιπόν πως ήταν άσκημη. Μια διαφορετική, αντίθετη, άσκημη παπαρούνα, που κανείς δεν την πρόσεχε και που, αν της έδιναν σημασία, θα ήταν μόνο για να την κοροϊδέψουν. Μάλιστα νόμιζε ότι όλοι την κατηγορούσαν και την κοροϊδεύαν πίσω από την πλάτη της κι έτσι στεναχωριόταν κάθε μέρα και πιο πολύ. Αποτραβιόταν στη γωνιά της και μαράζωνε όλο και περισσότερο.

Μάταια οι άλλες παπαρούνες την καλούσαν κοντά τους:

- Έλα, έλα κι εσύ να παίξεις μαζί μας!.
- Δεν έχω όρεξη, απαντούσε απότομα αυτή.
- Γιατί δεν έρχεσαι στην παρέα μας; Περνάμε τόσο ωραία όλες μαζί!, της έλεγαν.
- Αφήστε με ήσυχη, αποκρινόταν αυτή.
- Γέλασε, τραγούδα, χόρεψε μαζί μας. Είναι τόσο όμορφη η άνοιξη!
- Αμάν πια με τις τρέλες σας!
- Είναι κρίμα να μη χαίρεσαι τη ζωή, να μένεις μόνη και λυπημένη.
- Παρατήστε με , επιτέλους! τους φώναζε νευριασμένη.

Και τότε εκείνες στ' αλήθεια έφευγαν και την άφηναν μόνη. Έφευγαν με χαρούμενες κινήσεις, το σώμα τους λικνιζόταν από δω κι από κει, το κατακόκκινο κεφαλάκι τους έλαμπε στον ήλιο περήφανα, τα γέλια τους αντηχούσαν σ' όλη την κοιλάδα.

Η πράσινη παπαρούνα σιγουρευόταν τότε πως κανείς δεν την αγαπούσε, τα γέλια που έφταναν στ' αυτιά της ήταν σίγουρη πως ήταν κοροϊδευτικά και ντρεπόταν, ντρεπόταν τόσο πολύ για τον εαυτό της! Κι όλο έσκυβε, η κακομοίρα, το κεφαλάκι της στη γη κι έκλεινε τα πέταλά της για να μη βλέπουν πόσο διαφορετική είναι από τις άλλες. Καθώς μάλιστα δε γύριζε να κοιτάξει τον ήλιο, γινόταν όλο και πιο καχεκτική, μαράζωνε και τα πέταλά της έχαναν το βαθύ βελούδινο χρώμα τους και γίνονταν όλο και πιο ξεθωριασμένα, σαν άρρωστα.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Μόνο το βράδυ, όταν όλες οι παπαρούνες κοιμόνταν, έβρισκε την ευκαιρία να σηκώσει το κεφάλι της ψηλά, να τεντωθεί για να ξεπιαστεί και μερικές φορές μάλιστα να χορέψει κι αυτή στον αέρα, έτσι όπως έκαναν όλες οι άλλες παπαρούνες την ημέρα. Της άρεσε η ηρεμία της νύχτας, ο απέραντος ουρανός, το φεγγάρι που ήταν κάθε βράδυ αλλιώςτικο.

-Τι όμορφη που είναι η ζωή όταν κοιτάζεις με ψηλά το κεφάλι! Κουράστηκα να κρύβομαι και να κοιτώ στη γη!

Καμιά φορά έβλεπε ένα αστέρι να πέφτει και τότε έκανε γρήγορα-γρήγορα μια ευχή: «Να γίνω κι εγώ σαν τις άλλες παπαρούνες!». Αποκοιμόταν με την ελπίδα να ξυπνήσει μια μέρα και ν' αντικρύσει τον εαυτό της διαφορετικό. Κι όταν ξυπνούσε κοίταζε ένα-ένα τα πέταλά της. Αχ, όχι! Είχε ακόμα αυτό το μισητό πράσινο χρώμα!

-Το πρόβλημα είναι μόνο δικό σου, της έλεγε το φεγγάρι, που είχε γίνει ο σύντροφός της κάθε βράδυ. Δεν υπάρχει λόγος να ντρέπεσαι γι' αυτό που είσαι. Είσαι μια διαφορετική παπαρούνα, ναι, όμως αυτό δε σημαίνει πως είσαι χειρότερη από τις άλλες. Εξάλλου οι άλλες παπαρούνες σε αποδέχονται όπως είσαι και σε θέλουν στην παρέα τους. Γιατί δεν πας μαζί τους;

-Μπορεί να με καλούν να παίξω μαζί τους μόνο και μόνο επειδή με λυπούνται. Δεν μου αρέσει να με λυπούνται!

-Άδικα βασανίζεις τον εαυτό σου! Ούτε σε κοροϊδεύουν, ούτε σε λυπούνται. Εσύ δεν αποδέχεσαι τον εαυτό σου. Και με τη συμπεριφορά σου τις διώχνεις από κοντά σου. Αν δε σε θέλουν πια, δε θα είναι γιατί είσαι αλλιώςτικη, αλλά γιατί είσαι απότομη και απόμακρη.

-Πολύ σωστά σε συμβουλεύει το φεγγάρι, συμφωνούσε ένα αστέρι. Είσαι κι εσύ μια παπαρούνα σαν όλες τις άλλες. Εξάλλου, καμιά παπαρούνα δεν είναι ολόγεια με κάποια άλλη. Όλοι είμαστε διαφορετικοί, μοναδικοί στον κόσμο.

-Σήκωσε το κεφάλι σου ψηλά και δείξε τι αξίζεις. Μην υποτιμάς τον εαυτό σου. Κέρδισε τις άλλες με τη συμπεριφορά και τις πράξεις σου. Είναι κρίμα να μένεις μόνη σου και να σπαταλάς τη ζωή σου μέσα στη ντροπή και την πίκρα, έλεγε πάλι το φεγγάρι. Όμως εκείνη δε μπορούσε να πειστεί με τίποτα.

Αλλά σήμερα η μέρα είναι διαφορετική. Τα λιβάδι είναι ανάστατο. Φωνές, τσιρίδες και ποδοβολητά ακούγονται παντού. Τόση φασαρία, τέτοια αναταραχή ποτέ δε γνώρισε αυτός ο τόπος!

-Τι συμβαίνει; αναρωτιέται η πράσινη παπαρούνα, που καθώς τα βράδια αργούσε να την πάρει ο ύπνος, ήταν αγουροξυπνημένη και δεν άκουσε τον ήχο των αυτοκινήτων, ούτε τα είδε να καταφτάνουν στο λιβάδι.

-Αχ, δυστυχία μας! Τι πάθαμε! φώναζαν όλες μαζί οι κόκκινες παπαρούνες. Καταστροφή!

-Τι γίνεται; Γιατί είστε αναστατωμένες; Τι είναι όλη αυτή η φασαρία που ακούγεται;

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

-Δε βλέπεις; Στο λιβάδι μας ήρθε εκδρομή ένα σχολείο με πολλά και ζωηρά παιδιά. Αλίμονό μας!

-Θα μας ποδοπατήσουν με τα τρεχαλητά και τα παιχνίδια τους ή θα μας κόψουν και θα μαραθούνε. Έφτασε το τέλος μας! Πώς να κρυφτούμε και να γλυτώσουμε; Ας γινόταν ν' ανοίξει η γη και να μας καταπιεί! Έλεγαν τρομοκρατημένες.

Κοιτάζοντάς την είπε τότε μια παπαρούνα:

-Τι τυχερή είσαι που έχεις πράσινο χρώμα! Εσένα θα σε περνούν για χόρτο και δε θα σε κόψουν. Εμάς μας κάνει να ξεχωρίζουμε το κόκκινο χρώμα μας.

-Αχ, ελάτε, κρυφτείτε στα χόρτα κι εσείς! Να, έτσι όπως κάνω κι εγώ, σκύψτε το κεφάλι σας, μαζέψτε τα πέταλά σας και δε θα φαίνεστε.

-Ναι, ναι αυτό θα κάνουμε. Κρύψε μας κοντά σου, πράσινη παπαρούνα!

Έτσι λοιπόν κρύφτηκαν όσο καλύτερα μπορούσαν και περίμεναν.

Ξεχύθηκαν τα παιδιά στο λιβάδι, έτρεχαν, έπαιζαν ποδόσφαιρο, σκοινάκι, κυνηγητό και κρυφτό. Μερικά είχαν βάλει μουσική και χόρευαν. Άλλα κυλιόνταν στη χλόη, κατρακυλούσαν απ' το λόφο κι όταν κουράζονταν ξάπλωναν στο χορτάρι κι απολάμβαναν τον ήλιο. Χωρίς να νοιάζονται ή και χωρίς να το καταλαβαίνουν πατούσαν χιλιάδες παπαρούνες. Άλλα πάλι, εντυπωσιασμένα από το όμορφο κόκκινο χρώμα τους άρχισαν να τις κόβουν. Στόλιζαν τα μαλλιά, τα ρούχα τους, έφτιαχναν μπουκέτα.

-Να κι αυτή θα κόψω, να τη δώσω στη δασκάλα μου! έλεγε το ένα.

-Κι εγώ θα φτιάξω ένα μπουκέτο για τη μαμά μου! έλεγε το άλλο.

-Κι εγώ για τη δικιά μου, έλεγαν τα άλλα.

Προχωρούσαν κι έκοβαν. Έκοβαν και προχωρούσαν.

-Όποιος μαζέψει τις πιο πολλές κερδίζει! φώναξε ένα παιδί.

Αυτό ήταν. Όλα τα παιδιά άρχισαν να κόβουν με μανία τις παπαρούνες. Δε χόρταιναν με τίποτα. Έπρεπε να τις κόψουν όλες για να ησυχάσουν.

-Να κι άλλη μια κρυμμένη μες στα χόρτα! ακούστηκε μια φωνή πολύ κοντά στην πράσινη παπαρούνα και τις φίλες της.

Οι κακομοίρες έτρεμαν από το φόβο τους. Είχαν σκύψει το κεφαλάκι τους χαμηλά, είχαν ακουμπήσει σχεδόν στη γη, είχαν κλείσει τα μάτια τους γιατί δεν άντεχαν να βλέπουν και περίμεναν γεμάτες αγωνία το τέλος τους. Όμως όχι, το παιδί έκοψε μόνο μια κόκκινη παπαρούνα που είχε δει κι ύστερα απομακρύνθηκε. Οι άλλες είχαν κοκαλώσει από το φόβο τους.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Σε λίγο ακούστηκαν οι σφυρίχτρες των δασκάλων, φωνές που απομακρύνονται, κορναρίσματα κι ύστερα ησυχία. Οι παπαρούνες άνοιξαν δειλά δειλά τα μάτια τους, σήκωσαν τα κεφαλάκια τους κι είδαν πως τα παιδιά είχαν φύγει κι αυτές είχαν γλυτώσει.

-Αχ, τι ανακούφιση! Πόσο φοβηθήκαμε!

Όμως, όταν κοίταξαν γύρω ένιωσαν τόση έκπληξη! Στο λιβάδι είχαν απομείνει ελάχιστες παπαρούνες. Και στην ψυχή της πράσινης παπαρούνας όμως είχε γίνει μια μεγάλη αλλαγή:

-Αλήθεια, το χρώμα μου ήταν αυτό που με γλίτωσε, είπε. Είμαι τυχερή που έχω πράσινο χρώμα. Κι εγώ που ντρεπόμουν γι' αυτό! Τώρα κατάλαβα πόσο ανόητα φερόμουν. Από δω και εμπρός θα σηκώνω το κεφάλι ψηλά χωρίς να ντρέπομαι. Κανείς δεν πρέπει να ντρέπεται γι' αυτό που είναι. Όλοι πρέπει να δεχόμαστε τον εαυτό μας όπως είναι και να τον αγαπάμε.

Οι άλλες παπαρούνες χάρηκαν που την άκουσαν, γιατί αλήθεια όλες την αγαπούσαν.

Από τότε κάθε άνοιξη που το λιβάδι γεμίζει παπαρούνες, αν κοιτάξεις καλά, θα δεις και μια παπαρούνα αλλιώςτικη απ' τις άλλες. Την ξεχωρίζεις όχι μόνο γιατί είναι πράσινη, αλλά γιατί είναι η πιο όμορφη, χαρούμενη, κεφάτη και αξιαγάπητη παπαρούνα του κόσμου.

(Διασκευή της ιστορίας «Η θλιμμένη παπαρούνα» της Σοφίας Χατζηνικολάου, από το βιβλίο «Ούτε καλύτερος, ούτε χειρότερος... απλά διαφορετικός!» των Σοφίας Τριλίβα-Τάνιας Αναγνωστοπούλου- Σοφίας Χατζηνικολάου. Αθήνα, Gutenberg, 2008, σσ 116-120)

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΤΣΕΚΟΥΡΑ

Πομίκ

Μια φορά και έναν καιρό στο δάσος Ύνοπ ζούσε ένα Ελάφι. Ένα όμορφο, μικρό, χαριτωμένο Ελάφι. Δεν διέφερε σε τίποτα από τα άλλα ελάφια του δάσους. Χμ! Όχι ακριβώς. Τώρα που το σκέφτομαι, είχε μια μικρή διαφορά. Δηλαδή, τι μικρή; Σχεδόν ανύπαρκτη. Να. Το ένα από τα δύο πισινά του πόδια ήταν λίγο πιο κοντό από τα υπόλοιπα.

Αυτό, όμως, ήταν αρκετό για να μην μπορεί να παίζει όλα αυτά τα καταπληκτικά παιχνίδια που έπαιζαν τα άλλα ελάφια στο δάσος Ύνοπ. Και τι δεν έπαιζαν. Πηδούσαν

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

μικρές λιμνούλες, έκαναν αγώνες ταχύτητας, αγώνες μετ' εμποδίων, άλμα εις ύψος. Όλο το δάσος αντηχούσε από τα ξεφωνιτά τους.

Πόσες φορές δεν είχε προσπαθήσει να παίξει μαζί τους; Έπαιρνε φόρα για να πηδήξει και αυτό τις μικρές λιμνούλες, αλλά το κοντό του ποδαράκι το εμπόδιζε και έτσι... μπλουμ! Έπεφτε μέσα στο νερό. Τότε, τα υπόλοιπα ελάφια ξεσπούσαν σε δυνατά γέλια.

Έπαιρνε μέρος και στους αγώνες ταχύτητας, αλλά πάντα τερμάτιζε τελευταίο. Τόσο τελευταίο, που στον τερματισμό δεν έβρισκε κανέναν. Όλοι έφευγαν. Κανείς δεν το περίμενε.

Και αν πούμε για τα εμπόδια; Καταστροφή. Μπουρδουκλωνόταν στα κλαδιά, μπλεκόταν μέσα στις κλιματσίδες και πολλές φορές έμενε εκεί ώρες αβοήθητο μέχρι να το ξεμπερδέψει κάποιος περαστικός.

Κάθε φορά που το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι άκουγε τις χαρούμενες φωνές των άλλων μικρών, έτρεχε –όσο μπορούσε να τρέξει με το μικρό του ποδαράκι- για να βρεθεί κοντά τους και να παίξει μαζί τους. Όταν, όμως, τα άλλα ελάφια το έβλεπαν, άλλοτε του γυρνούσαν την πλάτη και το έδιωχναν και άλλοτε το άφηναν να παίξει μαζί τους μόνο και μόνο για να διασκεδάσουν με την αδυναμία του. Να το κοροϊδέψουν.

Στην αρχή, το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι ήταν χαρούμενο μόνο και μόνο που ήταν μαζί με τα υπόλοιπα ελάφια. Δεν το ένοιαζε που το κοροϊδεύαν, αρκεί που ήταν εκεί και έπαιζε μαζί τους. Σιγά σιγά, όμως, η μικρή του καρδιά άρχισε να το τσιμπάει κάθε φορά που βρισκόταν με τα υπόλοιπα ελάφια και προσπαθούσε να παίξει μαζί τους.

Το τσίμπημα στην αρχή δεν ήταν δυνατό. Παιρνώντας ο καιρός, όμως, άρχισε να γίνεται δυνατότερο. Έγινε μάλιστα τόσο δυνατό που στο τέλος νόμιζε πως αντί για καρδιά είχε στη θέση της έναν αχινό.

Έτσι, σταμάτησε να παίξει μαζί τους και το μόνο που έκανε ήταν να κάθεται κρυμμένο πίσω από τις φυλλωσιές και να τα κοιτά. Ακόμα, όμως, και όταν τα κοιτούσε, το τσίμπημα γινόταν ανυπόφορο. Μην σας πω ότι τότε το τσιμπούσε ακόμα πιο πολύ η μικρή αχινοκαρδιά του.

Μόνο τη νύχτα σταματούσε να το τσιμπά. Τότε ηρεμούσε και γινόταν πάλι απαλή σαν φτερό.

Τη νύχτα που λέτε, τότε που τα άλλα ελάφια κοιμούνταν στο ζεστό κρεβάτι τους, το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι έβγαινε από το σπίτι του και έπαιζε μόνο του μέσα στο δάσος. Πηδούσε τις μικρές λιμνούλες και.....μπλουμ! Έπεφτε μέσα τους. Δεν το ένοιαζε, όμως, γιατί δεν ήταν κανείς εκεί να το κοροϊδέψει. Ίσα ίσα που του άρεσε κιόλας. Ήταν πολύ διασκεδαστικό να πέφτει μέσα στο νερό και να πετάγονται κατατρομαγμένα τα βατραχάκια. Το μόνο που απέφευγε ήταν οι κλιματσίδες. Αν μπλεκόταν μέσα τους, θα έπρεπε να περιμένει όλη τη νύχτα μέχρι να το βγάλει κάποιος.

Η νύχτα του άρεσε και για έναν άλλο λόγο. Τη νύχτα είχε κάνει τον μοναδικό του φίλο. Και να πως έγινε! Είχε βγει στο δάσος για να παίξει μόνο του το αγαπημένο του παιχνίδι. Ήταν αυτό που πηδούσε τις μικρές λιμνούλες, έπεφτε στα νερά τους και τρόμαζε τα βατραχάκια. Κάθε φορά που το έκανε άκουγε γέλια. Όχι, όμως, γέλια κοροϊδευτικά, αλλά γέλια χαράς. Έψαχνε από 'δω, έψαχνε από 'κει, αλλά τίποτα. Δεν έβρισκε κανέναν. Τα χαρούμενα γέλια, όμως, συνέχιζαν να ακούγονται όποτε έπεφτε μέσα στη λιμνούλα.

Μιαν από τις φορές που πηδούσε, έπεσε στα νερά της λίμνης ανάσκελα. Το πρόσωπό του κοιτούσε τον ουρανό. Και τότε τί λέτε πως είδε; Ψηλά στον ουρανό, εκεί που τα δέντρα

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

δημιουργούσαν ένα ξέφωτο, είδε να το κοιτά ένα ολοστρόγγυλο, χαρούμενο Φεγγάρι. Και τότε κατάλαβε!

-Εσύ είσαι που γελάς όταν πέφτω στη λίμνη; το ρώτησε το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι.

-Ναι εγώ είμαι, απάντησε το φεγγάρι.

- Και γιατί γελάς;

-Μα, είναι πολύ αστείο αυτό που κάνεις.

-Αστείο;

-Ναι. Οι βουτιές σου είναι καταπληκτικές. Και πάνω απ' όλα πολύ αστείες. Ξέρεις, δεν βλέπω και πολλά αστεία πράγματα τη νύχτα που ταξιδεύω στον κόσμο. Όλοι κοιμούνται τότε. Και εγώ νιώθω μοναξιά. Είναι πολύ βαρετό να ταξιδεύεις μόνος σου. Τυχερός είναι ο ήλιος που ταξιδεύει τη μέρα και βλέπει καταπληκτικά πράγματα.

-Εμένα δεν μου αρέσει καθόλου η μέρα. Η μέρα με πονάει.

-Σε πονάει; Μα πως είναι δυνατόν να σε πονάει η μέρα;

-Αλήθεια σου λέω. Με πονάει. Να, εδώ. Και το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι έδειξε την καρδιά του. Τα μάτια του βούρκωσαν και άρχισε να κλαίει.

-Αχ, μην κλαις. Σε παρακαλώ, του είπε το Φεγγάρι. Τι σου συμβαίνει;

Και το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι τού μίλησε για όσα είχαν συμβεί με τα άλλα ελάφια στο δάσος Ύνοπ.

-Νομίζω πως έχω μια ιδέα, είπε το Φεγγάρι. Πρέπει να φύγω τώρα. Θα τα πούμε αύριο το βράδυ.

-Καληνύχτα φεγγάρι, είπε το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι και συνέχισε το διασκεδαστικό του παιχνίδι.

Το επόμενο βράδυ το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι δεν μπόρεσε να βγει στο δάσος. Έκανε τόσο πολύ κρύο που είχαν αρχίσει να παγώνουν τα πάντα.

-Τι κρίμα; σκέφτηκε. Δεν θα δω απόψε τον φίλο μου το Φεγγάρι, και θα νιώσει πάλι μοναξιά. Αχ!

Μόλις ξημέρωσε το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι άνοιξε το παράθυρό του και κοίταξε έξω. Είχε ρίξει τόσο πολύ χιόνι, που όλα είχαν ασπρίσει. Και ο ήλιος πουθενά. Είχε κρυφτεί πίσω από κάτι μεγάλα, σκούρα σύννεφα. Ντύθηκε ζεστά και πήγε να κρυφτεί πίσω από τις παγωμένες φυλλωσιές για να δει τα υπόλοιπα μικρά να παίζουν. Τα ελάφια ήρθαν και αυτά καλά ντυμένα και άρχισαν τα χαρούμενα παιχνίδια τους στο χιόνι και στον πάγο. Πόσο ζήλευε το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι και πόσο πολύ τον τσιμπούσε η αχινοκαρδιά του.

Ξαφνικά ακούστηκε μια δυνατή φωνή πόνου.

- Ααααχ!

Κοιτάζει από τις φυλλωσιές και βλέπει ένα ελάφι να έχει πέσει στο χιόνι, να κρατά το πόδι του και να φωνάζει από τον πόνο. Μα τι συμβαίνει; Το ένα ελάφι μετά το άλλο άρχισαν να πέφτουν και να χτυπούν τα ποδαράκια τους.

Ήταν τόσο παγωμένα τα πάντα που δεν μπορούσαν να κρατησουν την ισορροπία τους, γλιστρούσαν, έπεφταν και χτυπούσαν.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Την επόμενη μέρα ο ήλιος είχε βγει πάλι λαμπρός. Τα σκούρα σύννεφα είχαν φύγει. Το χιόνι και οι πάγοι άρχισαν σιγά σιγά να λιώνουν. Όλα τα μικρά ελάφια, όμως, είχαν δεμένο το ένα ποδαράκι τους και κούτσαιναν. Περιπατούσαν πολύ προσεκτικά και φοβούνταν να παίξουν.

Οι μέρες περνούσαν και θλίψη άρχισε να απλώνεται στο δάσος Ύνοπ. Δεν ακούγονταν πια χαρούμενες φωνές και γέλια γιατί τα μικρά δεν μπορούσαν να παίξουν.

-Γιατί δεν πηδάς πια τη λιμνούλα; ρώτησε το Φεγγάρι το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι.

-Είμαι πολύ στενοχωρημένο. Τα πάντα στο δάσος είναι βουβά. Και αυτό εδώ έχει αρχίσει να τσιμπά και τη νύχτα. Έχει αρχίσει να με πονά και η νύχτα. Κανένα ελάφι δεν παίζει πια. Με τα χτυπημένα τους πόδια κάθονται μέσα στο σπίτι. Μα, δεν είναι τόσο τρομερό να έχεις χτυπήσει λίγο το πόδι σου. Και πάλι μπορείς να διασκεδάσεις. Αρκεί να ξέρεις τον τρόπο.

-Και γιατί δεν τους δείχνεις εσύ τον τρόπο; του είπε το Φεγγάρι.

-Εγώ;

-Ναι, εσύ. Ποιός είναι καταλληλότερος από σένα;

-Τι να κάνω δηλαδή;

-Να τους δείξεις τα δικά σου παιχνίδια. Που ξέρεις; Ίσως να τους αρέσουν.

Την επόμενη μέρα το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι βγήκε στο δάσος να παίξει. Άρχισε να πηδά τις λιμνούλες και.....μπλούμ! Έπεφτε μέσα στο νερό και τα βατραχάκια τρομαγμένα πηδούσαν από 'δω και από 'κει. Πόσο αστεία ήταν όλα. Σιγά σιγά τα μικρά ελάφια άρχισαν να βγαίνουν από τα σπίτια τους και να παρακολουθούν το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι να διασκεδάζει. Κάποια, λοιπόν, το πλησίασαν.

-Μπορείς να μας δείξεις πώς κάνεις αυτές τις καταπληκτικές βουτιές; Είναι πολύ αστείες και φαίνονται πολύ διασκεδαστικές.

-Και βέβαια μπορώ, είπε το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι. Και αμέσως η αχινοκαρδιά του εξαφανίστηκε! Έγινε πάλι απαλή σαν φτερό.

Άρχισε να δείχνει στα υπόλοιπα ελάφια όλα τα κόλπα που είχε μάθει όλες αυτές τις ατέλειωτες νύχτες. Τα έμαθε και πώς να προσέχουν τα χτυπημένα τους ποδαράκια.

Τα γέλια και οι χαρούμενες φωνές ξαναγύρισαν στο δάσος Ύνοπ. Το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι έπαιζε πια και αυτό με τα υπόλοιπα ελαφάκια.

-Πώς σε λένε; το ρώτησε ένα μικρό ελάφι;

-Εμένα; απάντησε το Ελάφι με το μικρότερο ποδαράκι.

-Ναι, εσένα!

-Εεεεε! Πομίκ, είπε διστακτικά. Βλέπετε είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που είχε πει το όνομά του.

Τώρα μέσα στο δάσος Ύνοπ ανάμεσα στις άλλες λέξεις ακουγόταν και μια καινούρια. Πομίκ.

ΤΕΛΟΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΑΣΤΡΙΝΟΥ

Ο χρωματιστός ψαράς

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα μικρό νησάκι στη μέση του κόσμου, ζούσε ένας ψαράς. Ο ψαράς δεν είχε κανέναν για παρέα. Ήταν ολομόναχος στο νησί του. Άλλοι κάτοικοι δεν υπήρχαν. Κάθε πρωί που ξυπνούσε, ετοίμαζε τα δίχτυα του, έμπαινε στη βάρκα του και πήγαινε για ψάρεμα. Του άρεσε πολύ να τραγουδάει. Αφού έριχνε τα δίχτυα του στη θάλασσα, ξάπλωνε μέσα στο βαρκάκι του και σιγοτραγουδούσε για ώρες το αγαπημένο του τραγούδι. Στο τέλος τον έπαιρνε ο ύπνος κάτω από τον καυτό ήλιο.

Μια μέρα, ο ψαράς ήταν πολύ κουρασμένος και αφού έριξε τα δίχτυα του, τον πήρε κατευθείαν ο ύπνος. Δεν πρόλαβε να πει ούτε μια νότα από το τραγούδι του. Ξαφνικά, ξύπνησε από έναν πολύ δυνατό αέρα. Όλα τα σύννεφα του ουρανού είχαν μαζευτεί πάνω από το κεφάλι του και φυσούσαν τόσο δυνατά που ο ψαράς κρατιόταν με όση δύναμη είχε από τη βάρκα του για να καταφέρει να μην τον πετάξει ο αέρας στη θάλασσα. Τα κύματα μεγάλωναν, ο ψαράς φώναζε για βοήθεια αλλά κανείς δεν τον άκουγε μέσα στην απέραντη θάλασσα. Σε μια στιγμή, ένα τεράστιο κύμα, δεκαεφτά φορές πιο ψηλό από τον ψαρά, τον άρπαξε και τον έριξε μέσα στο νερό. Ο ψαράς προσπαθούσε να κολυμπήσει αλλά ήταν πολύ δύσκολο.

Καθώς βυθιζόταν όλο και πιο βαθειά, είδε μπροστά του τα δίχτυα του. Μόνο ένα ψάρι είχε πιαστεί μέσα σ' αυτά, αλλά το ψάρι ήταν τόσο παράξενο που ο ψαράς τα έχασε. Είχε είκοσι διαφορετικά χρώματα, μεγάλα πτερύγια που έμοιαζαν με αχτίδες του ήλιου και μια ουρά σε σχήμα γιγάντιας κολοκύθας. «Είναι το κολοκυθόψαρο του ουράνιου τόξου!!!», σκέφτηκε ο ψαράς. Από τότε που ήταν παιδί, ο παππούς του συνέχεια του έλεγε γι αυτό το φανταστικό ψάρι. Σε ολόκληρο τον κόσμο υπήρχε μονάχα ένα και όποιος το έβρισκε και έτρωγε λίγο από το κρέας του, μπορούσε να αποκτήσει ό, τι ποθούσε από πλούτη και από δύναμη. Ο ψαράς μέσα στην αγωνία του ένιωσε μια μεγάλη χαρά. Έπρεπε οπωσδήποτε να βρει τρόπο να σώσει τη ζωή του, τώρα που το κολοκυθόψαρο ήταν πιασμένο στα δίχτυα του. Επιτέλους θα γινόταν πλούσιος, θα έφευγε από το ξερονήσι του, θα μπορούσε να γίνει μέχρι και πρωθυπουργός της απέναντι μεγάλης χώρας.

Άρχισε να παλεύει με τα κύματα με ακόμη περισσότερη δύναμη. Αλλά τα κύματα τον κοίταζαν χαμογελαστά μέσα στα μάτια, μέχρι που τα άκουγε και να του μιλάνε και να λένε «Ψαρά, ψαρά, έλα να κάνεις συντροφιά στη θάλασσα..... Ψαρά, ψαρά, τώρα σε κρατάμε στην αγκαλιά μας ». Ο ψαράς είχε σχεδόν χάσει όλη του τη δύναμη όταν άκουσε μια περίεργη φωνή. « Αν θες η θάλασσα να γαληνέψει τραγούδα της». Ο ψαράς γύρισε και είδε το κολοκυθόψαρο στα δίχτυα να κουνάει την τεράστια κολοκυθένια του ουρά και να του χαμογελάει. Νόμιζε πως είχε τρελαθεί. Πως είχε πει τόσο πολύ νερό που έβλεπε πράγματα που δεν υπήρχαν. Μα εκεί που το κοιτούσε, το κολοκυθόψαρο του ξαναμίλησε « Αν θες η θάλασσα να γαληνέψει τραγούδα της». Ο ψαράς προσπάθησε να ανέβει στην

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

επιφάνεια του νερού για να τραγουδήσει αλλά ήταν αδύνατον, τα κύματα δεν τον άφηναν. Το κολοκυθόψαρο του χαμογέλασε ξανά και του είπε «Μπορείς να με ελευθερώσεις και να ανεβείς στη ράχη μου. Μαζί θα μπορέσουμε να βγούμε στην επιφάνεια κι έτσι το τραγούδι σου θα ακουστεί κι η θάλασσα θα γαληνέψει.». Και μετά, σκέφτηκε ο ψαράς, πώς θα γινόταν πρωθυπουργός της απέναντι μεγάλης χώρας; Πώς θα γέμιζαν οι τσέπες του με χρήματα να γλιτώσει από τη φτώχεια του; Μα δεν έχω άλλη επιλογή, σκέφτηκε. Αν δεν ελευθερώσω το κολοκυθόψαρο, θα πνιγώ.

Έβγαλε από την τσέπη του παντελονιού του ένα μαχαίρι που κουβαλούσε πάντα μαζί του και με μια γενναία κίνηση έσκισε τα δίχτυα. Το κολοκυθόψαρο, όρμηξε στη θάλασσα και όλος ο βυθός έγινε χρωματιστός. Σαν να εκτόξευσε τα είκοσι διαφορετικά χρώματά του παντού γύρω του. Μέχρι και του ψαρά η μύτη έγινε κόκκινη και τα χέρια του σαν μικρά ουράνια τόξα. Κούνισε χαρούμενα την κολοκυθένια του ούρα και με την άκρη της άρπαξε τον ψαρά και τον ανέβασε στο πιο ψηλό του πτερύγιο. Μαζί, με ένα σάλτο βγήκαν στην επιφάνεια του νερού, κι ήταν σαν να βγαίνει ο ήλιος μαζί με το ουράνιο τόξο μετά από καταιγίδα. Αμέσως ο ψαράς άρχισε να τραγουδάει το τραγούδι του και τα κύματα άρχισαν να χαμηλώνουν και να του χτυπούν ρυθμικά παλαμάκια.

Το κολοκυθόψαρο κολυμπούσε γρήγορα μα δεν πήγαινε τον ψαρά προς το νησάκι του. «Έεεεεε πού πας;» του φώναξε ο ψαράς. «Θα σε πάω ένα ταξίδι στον κόσμο», του απάντησε το κολοκυθόψαρο. Ταξίδευσαν 700 ημέρες και 700 νύχτες. Χωρίς σταματημό. Μη με ρωτήσετε τι είδε ο ψαράς σε αυτό το ταξίδι, δεν ξέρω να σας πω. Μόνο το κολοκυθόψαρο και ο ψαράς το ξέρουν. Κι η θάλασσα που ταξίδευε μαζί τους. Κάποιος μόνο μια φορά μου είπε ότι όταν είδε τον ψαρά μετά το ταξίδι του είχε γίνει όλος χρωματιστός. Το ξερονήσι του είχε βυθιστεί και τώρα ζούσε στο μεγάλο νησί που το λένε Καμηλοπαρδαλόνησο γιατί εκεί ζουν πολλές καμηλοπαρδάλεις. Κι έπαψε να είναι ψαράς. Δεν ξανάριξε ποτέ τα δίχτυα του. Πήγαινε μόνο κοντά στη θάλασσα και της τραγουδούσε και μια φορά την εβδομάδα καλούσε όλο το νησί στο σπίτι του, μαγείρευε και έτρωγαν όλοι μαζί. Και μαγείρευε μονάχα κολοκύθες για να θυμάται το κολοκυθόψαρο: κολοκυθόσουπα, κολοκυθοκορφάδες, κολοκυθανθούς, κολοκυθόπιτες και μια μυστική συνταγή με χρωματιστές κολοκυθομπουκιές που του είχε μάθει το κολοκυθόψαρο στο ταξίδι τους. Και μετά από κάθε γλέντι, όλοι ήταν πιο χρωματιστοί. Κι εμένα, γι αυτό με βλέπετε έτσι, μόλις γύρισα από το τραπέζι του ψαρά. Κι ένα έχω να σας πω και ψέματα δε λέω, δεν υπάρχει πιο νόστιμο φαγητό από τις χρωματιστές του κολοκυθομπουκιές κι αν τις βρείτε πουθενά, να φάτε μερικές.

ΤΕΛΟΣ

ΔΗΜΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Η πορτοκαλί πολυθρόνα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια πορτοκαλί πολυθρόνα. Μια πορτοκαλί, δερμάτινη πολυθρόνα που ήταν πεταμένη δίπλα σε ένα σωρό από σκουπίδια. Ήταν λίγο φθαρμένη στο δεξί χερούλι από την πολυκαιρία και είχε μια μικρή τρυπούλα στο πάνω μέρος της. Το πορτοκαλί της χρώμα αν και λίγο θαμπό τραβούσε ακόμα όλα τα βλέμματα. Όλα αυτά εξάλλου ήταν κι η γοητεία της. Έτσι ήθελε να πιστεύει. Και το πίστευε ακράδαντα. Όμοιά της στον κόσμο δεν υπήρχε. Ήταν μία και μοναδική!

Το πώς βρέθηκε εκεί αυτή, μια πορτοκαλί πολυθρόνα, ήταν μια άλλη, πονεμένη ιστορία. Αυτή κάποτε ήταν το στολίδι του σαλονιού. Το πιο όμορφο και το πιο αγαπημένο έπιπλο της κυρίας Ερασμίας της βιβλιοπώλισσας. Μιας γριούλας που ζούσε τόσα χρόνια μόνη της σε ένα δυαράκι στην παλιά πόλη του Ναυπλίου. Η κυρία Ερασμία είχε το βιβλιοπωλείο, στην γωνία όπου ήταν κάποτε η παλιά ψαραγορά. Ήταν όμως γριούλα και μια μέρα την πήρε ο ύπνος πάνω στην πορτοκαλί πολυθρόνα και δεν ξαναξύπνησε ποτέ. Από εκείνη την μέρα η πορτοκαλί πολυθρόνα δεν την ξαναείδε.

Μετά από μέρες ήρθε ο γιος της, ένα όμορφο ψηλό παλικάρι, δυο μέτρα κι άδειασε το διαμέρισμα. Ερχόταν κάπου- κάπου, τον είχε ξαναδεί, έμενε στη Γαλλία ή στην Πορτογαλία δεν ήταν και πολύ σίγουρη. Εξάλλου δεν της επέτρεπε η καταγωγή της να κρυφακούει. Κάτι πάλι πήρε το αυτί της, εντελώς τυχαία ξανά, ότι θα ερχόντουσαν καινούργιοι ενοικιαστές στο μικρό διαμερισματάκι. Μα αυτοί θα έφερναν τα δικά τους πράγματα κι έτσι αυτή ...βρέθηκε εδώ, στα σκουπίδια. Ποια Αυτή!! Ακόμα δεν μπορούσε να το χωνέψει πως από τα σαλόνια βρέθηκε ...στ' αλώνια!! Βλέπεις δεν έχουν όλοι φινέτσα, γούστο να εκτιμήσουν μια πολυθρόνα τόσο άνετη και ιδιαίτερη όπως ήταν αυτή!!!

Όλα αυτά σκεφτόταν κι όλο και την έπιανε το παράπονο. Κι αυτή η μπανανόφλουδα που της είχε κολλήσει σαν βεντούζα πάνω της, της την έδινε στα νεύρα. Καλά, αυτοί οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να την πετάξουν πιο κει. Στραβοί ήταν; Δεν την είδαν καθόλου; Απολίτιστοι τι να πεις!

Έπιανε και η νύχτα και η πορτοκαλί πολυθρόνα δεν έστεκε πια απέναντι από το ζεστό τζάκι της κυρίας Ερασμίας, ήταν μέσα στην παγωνιά και κρύωνε πολύ. Εκεί ειδικά στη μικρή τρυπούλα που είχε στο πάνω μέρος έμπαινε ο κρύος αέρας και την πούντιαζε σύγκορμη. Έκανε με τα δυο παχουλά, πορτοκαλί χέρια της να αγκαλιαστεί για να ζεσταθεί αλλά η σακούλα απορριμμάτων που της έβαλαν πάνω της, να στέκεται κυρία, την εμπόδιζε και τα νεύρα της να γίνονται ακόμα πιο τσατάλια. Θα έμπηγε τα κλάματα. Ήταν μόνη και παρατημένη. Δεν άντεχε άλλο! Να ήδη ένα μικρό, τόσο δα δάκρυ άρχισε να κυλά από τα μάτια της και να πέφτει με θόρυβο πάνω στο αναποδογυρισμένο κεσεδάκι του γιαουρτιού που βρισκόταν στα πορτοκαλί παχουλά πόδια της.

«Μη φοβάσαι!!» ξάφνου ακούστηκε μια αχνή φωνούλα.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Η πορτοκαλί πολυθρόνα έκανε να γυρίσει να δει από πού ερχόταν, αλλά μέσα στο σκοτάδι ούτε τη μύτη της δεν έβλεπε η καημένη.

«Μη φοβάσαι όλα θα πάνε καλά.» ακούστηκε ξανά η φωνούλα.

«Ποιος.. Ποιος είναι; Ποιος μιλάει;» είπε διστακτικά η πορτοκαλί πολυθρόνα.

«Εγώ είμαι.» ακούστηκε ξανά.

«Ποιος εσύ; Πού είσαι δε σε βλέπω.» γύριζε με δυσκολία η πορτοκαλί πολυθρόνα πότε αριστερά πότε δεξιά .

«Εδώ χαμηλά. Ε, ε ε ..εδώ στα πόδια σου!!» είπε φωνάζοντας τώρα δυνατά η φωνούλα.

Η πορτοκαλί πολυθρόνα κοίταξε κάτω και τι να δει! Ένα μικρό αγόρι με φτερά γυαλιστερά που τρεμόπαιζαν και δυο μικρές, φωτεινές κεραίες στο κεφάλι του!!

«Ποιος είσαι;» είπε γεμάτη απορία.

«Ο πρίγκιπας των δακρύων.»

«Και..και τι κάνεις εδώ;» είπε έκπληκτη η πορτοκαλί πολυθρόνα.

«Εσύ με φώναξες!»

«Εγώ; Μα πως;». Έδειξε να απορεί τώρα.

«Εσύ δεν ήσουν που έκλαιγες; Δεν ήσουν στεναχωρημένη;» αποκρίθηκε ο μικρός πρίγκιπας των δακρύων.

«Ναι. Μα υπάρχουν; Δε σε έχω ξαναδεί.» ρώτησε η πορτοκαλί πολυθρόνα που ποτέ της δεν είχε ξανασυναντήσει κάτι παρόμοιο.

«Φυσικά και υπάρχουν. Δεν έχεις ξανακλάψει γι' αυτό δεν με έχεις δει ποτέ σου!»

«Και τι εσύ πας σε όποιον κλαίει;» του είπε με απορία.

«Εννοείται! Αυτή είναι η δουλειά μου. Να απαλύνω τις πονεμένες καρδούλες!! Να νιώθουν ότι κανένας δεν είναι μόνος όσο υπάρχουμε εμείς!» μιλούσε για τον εαυτό του και πετούσε πάνω κάτω ο μικρός πρίγκιπας. Τόσο που η πορτοκαλί πολυθρόνα άρχισε να ζαλίζεται.

«Εσείς; Τι.. είναι κι άλλοι σαν κι εσένα;»

«Μα βέβαια. Και ειδικά το χειμώνα έχουμε πολλή δουλειά! Το κρύο πάει μαζί με τη μοναξιά στις καρδιές. Γι' αυτό μπορώ να σε διαβεβαιώσω! Λοιπόν σε ακούω.»

«Τι να σου πω.» αποκρίθηκε η πορτοκαλί πολυθρόνα.

«Τι σε στεναχωρεί λοιπόν; Μια χαρά σε βλέπω! Μ μ μ ...για να δω. Χτυπήματα δεν έχεις, άρα καλά στην υγεία σου, τέσσερα πόδια, δυο χέρια έχεις. Για να δω όραση... μια χαρά κι η όραση. Αχα! Ένα μικρό πρόβλημα στο δεξί τύμπανο του πορτοκαλί αυτιού σου αλλά σε γενικές γραμμές μια χαρά κι η ακοή. Όλα τα έχεις!! Δε σου λείπει τίποτα!!» έβγαλε το πόρισμα σε πέντε πριγκιπο-δευτερόλεπτα ο μικροσκοπικός πρίγκιπας των δακρύων.

«Μα δε βλέπεις που είμαι; Εγώ μια πορτοκαλί πολυθρόνα και βρίσκομαι μέσα στον σωρό με τα σκουπίδια!»

«Α α α! Αυτό εννοείς, ούτε που το πρόσεξα! Έλα δεν είναι και τόσο τραγικό. Να σου πω τραγικές ιστορίες και από πορτοκαλί να γίνεις πράσινη!! Αυτό δεν είναι καν λόγος στεναχώριας άκου με που σου λέω!»

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

«Μα είμαι μόνη και παρατημένη!» έκανε η πορτοκαλί πολυθρόνα που ήταν έτοιμη να βάλει ξανά τα κλάματα.

«Α! Δε θέλω κλάματα, είσαι και πορτοκαλί, είσαι και νοστιμούλα. Λοιπόν θα σε βοηθήσω! Τα λέμε.. ελπίζω όχι σύντομα γιατί αυτό θα σημαίνει ότι θα κλαις. Γεια σου!!!» είπε και πέταξε με μιας στον αστροστόλιστο ουρανό.

«Περίμενε.. μα που πας.. είπες πως θα με βοηθήσεις.» φώναξε η πορτοκαλί πολυθρόνα.

«Μα το έκανα ήδη.» ακούστηκε αχνή πια η φωνή του από κάποιο αστέρι.

Η πορτοκαλί πολυθρόνα έμεινε να τον κοιτά με γουρλωμένα μάτια. Μα τι σόι βοήθεια ήταν αυτή. Δεν πρόλαβε να αποσώσει τις σκέψεις της και ξάφνου από το βάθος του δρόμου ακούστηκαν μουσικές και γλέντια. Δεν πέρασαν πέντε λεπτά και ένα παλιό αγροτικό φρέναρε απότομα δίπλα από τον σωρό με τα σκουπίδια. Δυο άντρες πήδησαν από την καρότσα και κοίταξαν ερευνητικά τα σκουπίδια. Μόλις η εξεταστική ματιά τους πλανήθηκε στο χώρο σταμάτησε στην πορτοκαλί πολυθρόνα με την τσάντα σκουπιδιών στα πόδια της και την μπανανόφλουδα να στέκει καμαρωτή στην κορυφή της. Κοιτάχτηκαν για δευτερόλεπτα, κάτι είπαν μεταξύ τους, σε μια γλώσσα που ούτε αυτή κατάλαβε και την πλησίασαν. Φοβήθηκε η πορτοκαλί πολυθρόνα. Έκανε να μιλήσει, να τους πει πως τελικά είναι ωραία εδώ, μα από το φόβο της δεν της έβγαине λέξη. Οι δυο άντρες την σήκωσα στους ώμους τους και τη φόρτωσαν με προσοχή πάνω στην καρότσα του παλιού αγροτικού.

Το αγροτικό ξεκίνησε και εκείνη ήταν ακόμα φοβισμένη, τρομοκρατημένη καλύτερα. Δεν ήξερε ποιοι ήταν αυτοί και τι ήθελαν από μια πορτοκαλί πολυθρόνα, τόσο μοναδική όσο αυτή. Μπορεί να ήθελαν το κακό της. Για καλό σίγουρα δεν την πήραν. Ωχου!! Τι την βρήκε νυχτιάτικα! έλεγε και ξανάλεγε στον εαυτό της. Μπαπ- μπουμ τρανταζόταν και από τις λακκούβες του δρόμου. Δεν άντεχε άλλο! Κανέννας σεβασμός πια! Το χειρότερο πάντως γι' αυτή θα ήταν να κατέληγε ξεπουπουλιασμένη και διαλυμένη σε καμιά χωματερή. Όχι, ούτε να το σκεφτόταν δεν μπορούσε αυτό.

Με τα πολλά το παλιό αγροτικό σταμάτησε σε μια ερημιά όπου κάποιοι είχαν στήσει κάτι σκηνές. Πολλές σκηνές και κόσμος πολύς. Πιτσιρίκια έτρεχαν πάνω κάτω ξυπόλυτα. Γυναίκες όμορφες στολισμένες με χρυσά φλουριά να χορεύουν. Παλικάρια μελαχρινά που στέκονταν γύρω από τη φωτιά. Και τραγούδια και μουσικές πολλές. Ένα σωστό γλέντι! Αγαλλίασε λίγο η καρδιά της μόλις είδε όλα αυτά. Δεν της έμοιαζαν σε καμιά περίπτωση με χωματερή. Δεν πρόλαβε να ανοίξει το στόμα της να πει κι αυτή μια κουβέντα και τη βούτηξαν οι δυο νεαροί και την κατέβασαν κάτω. Την πήραν ξανά στους ώμους και την ακούμπησαν δίπλα σε μια μεγάλη φωτιά. Οι μουσικές και οι χοροί σταμάτησαν μονομιάς. Όλα τα βλέμματα τότε έπεσαν πάνω της. Όχι ότι δεν το είχε συνηθίσει να την κοιτάζουν με θαυμασμό αλλά να που αυτός ο ύπουλος φόβος την εμπόδιζε λιγουλάκι.

Άρχισαν τότε να την ψηλαφούν, διστακτικά στην αρχή. Μικροί, μεγάλοι. Δεν είχαν ξαναδεί μάλλον τόσο όμορφη πολυθρόνα και η πορτοκαλί πολυθρόνα γαργαλιόταν. Τόσο που άρχισε να γελά. Γαργαλιόταν και γελούσε. Γελούσε με την ψυχή της. Η μουσική και οι χοροί ξανάρχισαν. Το γλέντι φούντωσε. Μικρά παιδιά σκαρφάλωναν πάνω της με τα ξυπόλυτα ποδαράκια τους σαν τα καλκατζαράκια. Ένα κύμα ευφορίας την είχε κατακλείσει. Δεν πέρασε πολλή ώρα και εμφανίστηκαν κάποιες γυναίκες και άρχισαν να την στολίζουν. Της πέρασαν χρυσά στην πορτοκαλί της πλάτη και ωραία σεμεδάκια στα πορτοκαλί χερούλια της. Μετά εμφανίστηκαν κι άλλες κοπέλες και της πέρασαν κάτι κολιέδες σμαραγδένιους που ούτε στα όνειρά της δεν τους είχε ξαναδεί. Και ήρθε κι ένας

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

ψηλός σαν κυπαρίσσι νεαρός κι έκατσε εκεί, στην πορτοκαλί πολυθρόνα. Κι ήταν ο αρχηγός, έτσι τον αποκαλούσαν οι υπόλοιποι. Κι η πορτοκαλί πολυθρόνα ήταν πραγματικά ευτυχισμένη. Ήταν πολύ ευτυχισμένη σ' αυτόν τον καταυλισμό. Το όνειρό της είχε γίνει πραγματικότητα, η μοναδικότητά της είχε εκτιμηθεί πέραν του δέοντος. Είχε γίνει η πολυθρόνα του αρχηγού!!!

ΤΕΛΟΣ

ΜΑΡΙΑ ΣΚΑΡΠΕΝΤΖΟΥ

«Ο δράκος Φαταούλ»

Μια φορά κι έναν καιρό, υπήρχε μια πολιτεία όπου ζούσαν πάρα πολλά μικρά παιδιά! Τα παιδιά αυτά έπαιζαν ό,τι παιχνίδι ήθελαν: κυνηγητό στις πλατείες, κρυφτό στις γειτονιές, ποδόσφαιρο στις αλάνες, κλέφτες κι αστυνόμους.....(εσείς τι άλλο λέτε ότι έπαιζαν;).....

Αλλά θέλετε να σας πω ποιο ήταν το αγαπημένο τους;

Ήταν η τυφλόμυγα!

Τα περνούσαν περίφημα!!!

Όμως κάποια παιδιά δεν άκουγαν τους γονείς τους,

Άλλα δεν έπιναν το γάλα τους,

Μερικά έσπαγαν τα τζάμια του σχολείου με τη μπάλα ποδοσφαίρου κι ακόμη περισσότερα τσακώνονταν,

Κοροιδευαν,

Και χτυπούσαν!

Οι γονείς είχαν φτάσει στα όριά τους. Ήταν όλοι τους πολύ θυμωμένοι, γι αυτό έκαναν συμβούλιο:

- Ως εδώ και μη παρέκει, τσίριξε η μαμά της Αριάδνης.
- Να πάρουμε δραστικά μέτρα, πρότεινε ο μπαμπάς του Οδυσσέα.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Τότε πήρε το λόγο η μαμά του μικρού Νικόλα: «Διάβασα στο χρυσό οδηγό πως μπορείς να καλέσεις το δράκο Φαταούλ κι αυτός σου βρίσκει τη λύση»

- Να τον καλέσουμε αμέσως, χτύπησε το χέρι στο τραπέζι, ο μπαμπάς του Τοτού.

Το παν και το καναν!!!

Το επόμενο πρωινό ένας δυνατός θόρυβος ακούστηκε να πλησιάζει από μακριά. (τουμπερλέκι-βήματα)

Όλοι πάγωσαν στην πολιτεία.

Σήκωσαν τα μάτια τους και τι να δουν;

Ένας δράκος πλησίαζε, όμοιος με αυτούς που λεν τα παραμύθια.

Ένας δράκος με τεράστια κοιλιά, με τεράστια ουρά και που έβγαζε από το στόμα του φωτιές!

Κυνηγούσε ό,τι ενοχλητικό υπήρχε στο δρόμο του, ακόμα και τις μύγες.

Μάλιστα ο δράκος αυτός κρατούσε ένα τεράστιο τύμπανο. Αυτό το τύμπανο το χτυπούσε κι έλεγε: «Φέρτε μου παιδιά να φάω, γιατί πεινάω.»

Οι γονείς πήγαν όλα τα παιδιά στην πλατεία να τα φάει ο δράκος.

Ο δράκος άνοιξε το στόμα του και ξεδίπλωσε μια τεράστια σκάλα. Έτσι τα παιδιά μπόρεσαν σιγά-σιγά να ανέβουν μέχρι το τεράστιο στόμα του δράκου κι έπειτα να κατακυλήσουν στην τεράστια κοιλιά του δράκου.

Στην κοιλιά όμως τα περίμενε μια έκπληξη! Και τι δεν είχε η κοιλιά του δράκου Φαταούλ: Ήταν ολόκληρη μια παιδική χαρά.

Κούνιες, τραμπάλες, τσουλήθρες, καρουζέλ.....

Όλα τα παιχνίδια στη διάθεσή τους.

Τα παιδιά έπαιξαν όοολη την ημέρα, μέχρι που νύσταξαν κι έπεσαν εξαντλημένα για ύπνο.

Έτσι κοιμήθηκε κι ο δράκος, ροχαλίζοντας βαθιά.

Δεν πρόλαβε όμως να κλείσει τα μάτια του κι αισθάνθηκε έναν χτύπο στην πλάτη του.

-Τοκ, τοκ, τοκ.

-Ποιος είναι και με ενοχλεί τέτοια ώρα;

Εγώ είμαι, ο μπαμπάς του Γιωργάκη και του έφερα το αρκουδάκι του. Ξέρετε δεν μπορεί να κοιμηθεί χωρίς αυτό.

-Κααλά, φέρτο μου κι εξαφανίσου. Κι έπεσε πάλι για ύπνο, ροχαλίζοντας ακόμα πιο βαθιά.

Σε λίγο όμως αισθάνθηκε έναν χτύπο στην κοιλιά του

-Τοκ, τοκ, τοκ.

-Ποιος είναι και με ενοχλεί τέτοια ώρα;

-Εγώ είμαι, η μαμά της Αλεξάνδρας. Της έφερα τις παντόφλες της, γιατί φοβάμαι μην κρυώσει.

-Καααλά, φέρτες μου κι εξαφανίσου.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Κι έπεσε πάλι για ύπνο ο δράκος , ροχαλίζοντας όλο και πιο βαθιά.

Πολύ σύντομα ένωσε ένα χτύπημα στον ώμο του

-Τοκ, τοκ, τοκ.

-Ποιος είναι πάλι;

-Συγγνώμη, εγώ είμαι ο μπαμπάς της Σοφίας και της έφερα την οδοντόβουρτσά της

-Κααλααααά! Είπε ο δράκος, αλλά αυτή τη φορά δεν τον ξαναπήρε ο ύπνος. Με το ένα του μάτι ανοικτό, αυτό που μπορούσε να βλέπει και πίσω από πόρτες και πίσω από τοίχους, είδε κάτι που τον ξάφνιασε:

Είδε να ρχονται η μαμά του μπέμπη, ο παππούς της Κατερίνας, η γιαγιά του Δημήτρη, κι άλλοι πολλοί, από ολόκληρη την πολιτεία. Όλοι έφερναν κι από κάτι στα παιδιά τους. Το μπιμπερό, την πιπίλα, την κουβερτούλα , το σκυλάκι τους, τη γατούλα τους, ακόμα και το πουπουλένιο μαξιλάρι τους!!!

Όταν είδε το πουπουλένιο μαξιλάρι, κάτι έσπασε μέσα του και μια ζεστασιά ξεχύθηκε στην καρδιά του.

Σε αυτόν ποτέ κανείς δεν είχε φέρει κάτι, αυτόν ποτέ κανείς δεν τον είχε νοιαστεί. Ποτέ κάποιος δεν του ευχήθηκε καληνύχτα!!!

Γρήγορα πήρε τις αποφάσεις του. Κατάλαβε μεμιάς τι συνέβαινε στους ανθρώπους αυτής της πολιτείας. Δεν ήταν τυχαία ο διάσημος δράκος Φαταούλ που ήξερε να βρίσκει λύσεις! Ξεδίπλωσε πάλι την τεράστια σκάλα του, ξύπνησε τα παιδιά και τα βοήθησε να βγουν με προσοχή..

Τα παιδιά έτρεξαν στους γονείς τους χαρούμενα, τους αγκάλιασαν και υποσχέθηκαν ότι δε θα ξανατσακωθούν, δε θα βρίσουν και δε θα κάνουν πλέον σκανταλιές!

Οι γονείς τα αγκάλιασαν κι υποσχέθηκαν να συζητούν μαζί τους περισσότερο.

Κι ο δράκος Φαταούλ; Τι έκανε άραγε ο δράκος;

Ο δράκος δεν ήθελε να τρώει άλλο παιδιά! Ήθελε να αλλάξει επάγγελμα και ζωή!

Και τι επάγγελμα διάλεξε;

Ελάτε να το μαντέψετε (μιμική)

Έχετε δίκιο, έγινε ζ α χ α ρ ο π λ ά σ τ η ς.

Πρόσφερε γλυκά στα παιδιά, έτρωγε και ο ίδιος!

Χόρταινε πολύ και χόντραινε πολύ...

Και ζήσαμε εμείς καλά κι αυτοί καλύτερα.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΕΤΡΟΚΟΚΚΙΝΟΥ

Περιπέτεια για τρεις

Ήταν κάποτε τρεις φίλοι, φίλοι κολλητοί. Μια αρκούδα, ένας τάρανδος και μια αλεπού. Η αλήθεια είναι βέβαια ότι συχνά διαφωνούσαν μεταξύ τους. Ζούσαν όλοι μαζί στο δάσος.

Μια ηλιόλουστη μέρα αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν ένα όνειρο που είχαν: να διασχίσουν το ποτάμι με κανό και στο τέλος να κατασκηνώσουν όλοι μαζί εκεί όπου κατέληγε το ποτάμι. Πολλές φορές είχαν πάει με τα πόδια αλλά ποτέ με κανό. Ξύπνησαν πρωί πρωί και συναντήθηκαν έχοντας πάρει μαζί τα απαραίτητα – όπως πίστευε τουλάχιστον ο καθένας. Η αρκούδα είχε προβλέψει να πάρει μαζί τη σκηνή. Ο τάρανδος κουβαλούσε κουβέρτες και φακό και η αλεπού είχε φέρει ένα τεράστιο σακίδιο γεμάτο... λιχουδιές. Η αλήθεια είναι ότι η αλεπού είναι η λιχούδα της παρέας! Τα έβαλαν όλα μέσα στο σακίδιο και όλα ήταν έτοιμα. Τίποτα δεν θα τους εμπόδιζε να περάσουν αξέχαστα! Τίποτα; Για να δούμε...

Έσυραν, λοιπόν, το κανό και το έριξαν στο ποτάμι. Ο τάρανδος ήθελε εκείνος να οδηγήσει το κανό, αλλά το ίδιο ήθελαν και η αρκούδα και η αλεπού. Έτσι, κάθισαν και οι τρεις στην πρύμνη. Με τόσο βάρος στο πίσω μέρος, το κανό αναποδογύρισε και οι τρεις φίλοι βρέθηκαν στο νερό. Τότε αποφάσισαν να τα βγάλουν, για να δουν ποιος θα οδηγήσει το κανό. «Αμπεμπα μπλομ του κειθε μπλομ, αμπεμπα μπλομ του κειθε μπλομ μπλιμ μπλομ!». Τη θέση κέρδισε ο τάρανδος. Πήραν όλοι τις θέσεις τους – ο τάρανδος πίσω, στη μέση η αρκούδα και μπροστά η αλεπού και άρχισαν να κωπηλατούν. Η αρκούδα ήθελε να κωπηλατεί αριστερά, το ίδιο όμως βόλευε και τον τάρανδο και την αλεπού. Αποτέλεσμα; Το κανό έκανε κύκλους. Μετά από πολλούς συνεχόμενους κύκλους και αφού και οι τρεις κουράστηκαν ο τάρανδος, που ήταν ο πιο οργανωτικός έβαλε τάξη. Είπε μόνο στην αρκούδα να κωπηλατεί αριστερά, ενώ ο ίδιος ο τάρανδος και η αλεπού κωπηλατούσαν από δεξιά.

Επιτέλους η εκδρομή ξεκινούσε: το κανό άρχισε να πηγαίνει ευθεία! Δεν πρόλαβαν όμως να προχωρήσουν πολύ και το κανό σταμάτησε. Στο σημείο εκείνο του ποταμού το νερό ήταν τόσο ρηχό που πέτρες είχαν βγει στην επιφάνεια, οπότε σταμάτησαν. Ο καθένας είχε άλλη άποψη για το πώς έπρεπε να ξεπεράσουν το εμπόδιο. Και οι τρεις φίλοι άρχισαν να φωνάζουν και να τσακώνονται. Η αλεπού πρότεινε να σπρώξουν το κανό και πήρε θέση από πίσω. Η αρκούδα να το τραβήσουν και πήρε θέση από μπροστά και φώναζαν ο ένας πιο δυνατά από τον άλλο. Ευτυχώς ο τάρανδος βρήκε τη λύση: να πάρουν το κανό στα χέρια. Οι τρεις φίλοι ηρέμησαν, άλλωστε είχαν ξεκινήσει να περάσουν καλά!

Στο ποτάμι και πάλι οι τρεις τους βρήκαν έναν καλό ρυθμό και άρχισαν την κατάβαση του ποταμού. Δεν πέρασε όμως πολύ ώρα ηρεμίας και οι φωνές άρχισαν πάλι.

- Μην πιτσιλάς! Φώναζε ο τάρανδος στην αρκούδα, που κωπηλατώντας μπροστά του του πετούσε που και που νερά στη μούρη.

ΓΕΩΡΓΙΑ-ΡΑΦΑΕΛΑ ΔΙΑΛΙΑΤΣΗ

Η θαλασσοπολιτεία και ο μαγικός καθρέφτης

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα μακρινό βασίλειο, για την ακρίβεια σε ένα υποθαλάσσιο βασίλειο, ζούσε ένας βασιλιάς, ο Λαβρακοβασιλιάς! Παρόλο που ήταν νέος κι έκανε πολλά λάθη στην διακυβέρνηση του τόπου, οι υπήκοοί του τον αγαπούσαν πολύ, και ξέρετε γιατί; Επειδή παραδεχόταν τα λάθη του και προσπαθούσε να τα διορθώσει. Επειδή του άρεσε να διοικεί σωστά και ειρηνικά το βυθό της θάλασσας ώστε να μην παραπονιέται κανένα ψαράκι και να κατεβάζει τα πτερύγιά του από παράπονο και λύπη, προσπαθούσε πάντα να είναι δίκαιος.

Όλα τα παιδιά του βυθού μαζεύονταν κάθε απόγευμα στις θαλασσοπλατείες και έπαιζαν για ατέλειωτες ώρες. Σουπιές, γαρίδες, καλαμαράκια, χταπόδια, πέρκες, γλώσσες, τσιπούρες και κάθε λογής ψαράκι έπαιζαν για ατέλειωτες ώρες και τραγουδούσαν δυνατά, κάνοντας τα κύματα της θάλασσας να αναπηδούν. Ακόμα και οι αστερίες και τα κοράλλια γαλήνευαν και στόλιζαν τη θαλασσοπλατεία, δίνοντάς της ένα γιορτινό ύφος.

Αν και τα πράγματα κυλούσαν ομαλά, μια μέρα έφτασε στα βράγχια του βασιλιά, η είδηση ότι στο 3^ο Δημοτικό Σουπιοσχολείο σημειώθηκαν έντονα επεισόδια και όλα τα παιδιά μάλωναν μεταξύ τους, χωρίς να μπορούν με τίποτα να συνεργαστούν. Οι σουπιές δασκάλες ή σουπιοδασκάλες είχαν απηυδύσει και δεν ήξεραν τι άλλο να κάνουν ώστε να συμφιλιωθεί η μαθητική κοινότητα.

Οι χαρούμενες παιδικές φωνές στους θαλασσόδρομους είχαν λιγοστέψει και επικρατούσε μια ησυχία που κανένας δεν ήθελε. Οι τσιπούρες μάλιστα που είναι οι πιο καπάτσες προσπάθησαν με κάθε τρόπο να συμφιλιώσουν τα πιτσιρίκια αλλά αυτά εκεί... στο σουπιοχαβά τους. Ο βασιλιάς στενοχωρήθηκε πολύ όταν άκουσε τα άσχημα νέα και θεώρησε χρέος του να πάει ο ίδιος αυτοπροσώπως στο σχολείο και να ελέγξει την κατάσταση. -Αα! Γι' αυτό εδώ και λίγες μέρες ακούω θαλασσομουρμούρες, είπε κατσουφιασμένος. Κάτι πρέπει να κάνω. Να δράσω άμεσα, και χωρίς να χάσει χρόνο, το επόμενο πρωί κατευθύνεται προς το Σουπιοσχολείο.

Καθώς έψαχνε τον Σουπιοδιευθυντή ένα τεράστιο μπλε πυκνό υγροσύννεφο τον θάμπωσε. Οι σουπιομαθητές ξέρετε, όταν μαλώνουν από τα πολλά νεύρα βγάζουν μελάνι για να μην σκάσουν!

Οι δασκάλες λυπημένες και γεμάτες ντροπή που ο βασιλιάς τους, είδε το σχολείο σ' αυτή τη κατάσταση προσπάθησαν αμέσως να του δικαιολογηθούν. -Να σας εξηγήσουμε

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

βασιλιά μου.. Αυτός με ένα πολύ ζεστό και εγκάρδιο χαμόγελο, τους απάντησε: -Είμαι εδώ για να σας βοηθήσω και όχι για να σας κρίνω, τις καθισούχασε. Τι συμβαίνει και ο βυθός μας αρχίζει να χάνει το χαμόγελό του; Το Σουπιοσχολείο φημίζεται για την συνεργατικότητά του και στεναχωρήθηκα πολύ όταν έμαθα πως οι μικροί σουπιομαθητές δεν μπορούν να μονιάσουν.

Όλα ξεκίνησαν είπε μια σουπιοδασκάλα, όταν κάναμε ανακαίνιση στο σχολείο μας και φέραμε σε κάθε τμήμα από λίγα μεγάλα, άνετα και αστραφτερά όστρακα. Όποιος κάθεται σ' αυτά έχει τη δυνατότητα να βλέπει πιο καλά στον πίνακα και το κυριότερο, να κάθεται σε πουπουλένια καρέκλα. Επειδή όμως αυτά τα όστρακα δεν φτάνουν για όλα τα παιδιά, τους υποσχθήκαμε πως θα περάσουν όλοι με τη σειρά να κάτσουν σ' αυτά τα οστρακοθρανία, ώστε μέχρι το τέλος της σχολικής χρονιάς να μην μείνει καμιά μικρή σουπιά παραπονεμένη. Ενώ όλοι δείξαμε να συμφωνούμε με αυτή την υπόσχεση, στην πράξη τα πράγματα δεν έγιναν ακριβώς έτσι.

-Να σας πω εγώ κύριε Λαβρακοβασιλιά τι έγινε στο τμήμα μου, ακούστηκε στο βάθος η φωνή μια θαρραλέας δασκάλας. Όποιος κάθεται στο όστρακο αλλάζει χαρακτήρα, μιλάει αφ' υψηλού στους υπόλοιπους συμμαθητές του οι οποίοι αντιδρούν δικαιολογημένα. Αρχίζουν να κοροϊδεύουν ο ένας τον άλλον και στο διάλειμμα αντί να τρώνε το κολατσιοπλαγκτόν τους και να παίζουν, συνεχίζουν να μαλώνουν και να ειρωνεύονται ο ένας τον άλλον. Αποτέλεσμα όλου αυτού, είναι οι τάξεις μας να είναι χωρισμένες σε δύο αντίπαλες ομάδες. Σ' αυτούς που κάθονται στα καινούρια όστρακα και σ' αυτούς που κάθονται στα παλιά θρανία.

-Και το χειρότερο είναι, λέει απογοητευμένος ο σουπιοδιευθυντής ο οποίος ήταν παρών στην όλη κουβέντα, ότι η κατάσταση αυτή διαιωνίζεται καθώς οι μικρές σουπιές που κάθονταν στα παλιά θρανία, όταν ανεβαίνουν στα καινούρια όστρακα έχουν την ίδια ακριβώς άσχημη συμπεριφορά με εκείνη που τις εξόργιζε και τις έκανε μπλε από το κακό τους! Έτσι λοιπόν καταργήσαμε τα όστρακα από τις αίθουσες αλλά και πάλι οι μαθητές νιώθουν απογοητευμένοι και αδικημένοι γιατί κάποιιοι δεν πρόλαβαν να καθίσουν στο καινούριο όστρακο ούτε μια μέρα. Δεν ξέρουμε τι άλλο να κάνουμε για να ξαναβρεί το σχολείο μας και κατ' επέκταση η θαλασσοπολιτεία μας τη χαμένη της ζωντάνια.

Ο βασιλιάς όση ώρα τους άκουγε σκεφτόταν τι μπορούσε να κάνει για να βοηθήσει έμπρακτα. Μετά από μια ολιγόλεπτη σιωπή, ζήτησε από τους δασκάλους να συγκεντρώσουν τους μαθητές τους στην αίθουσα εκδηλώσεων για να εφαρμόσει αυτό που 'χε στο νου του.

Τα σουπιοπαιδάκια μαζεύτηκαν και έκατσαν σκορπισμένα στην μεγάλη αίθουσα. Μόνο ο καπνός έλειπε από τα πολλά τους νεύρα... Ο διευθυντής τους ζήτησε να καθίσουν σε κύκλο, εξηγώντας τους πως σήμερα είναι μια καινούρια ημέρα και πως σε λίγο θα καταλάβαιναν τι ακριβώς εννοούσε. Οι σουπιομαθητές κοιτάχτηκαν περίεργα μεταξύ τους γεμάτα απορία και λίγο σουπιοθυμό.. Βλέπετε το πείσμα τους δεν υποχωρεί εύκολα...

Δεν πέρασε πολύ ώρα και ο Λαβρακοβασιλιάς μπήκε στην αίθουσα κρατώντας έναν καθρέφτη. Οι μικρές σουπιές ένιωσαν αμήχανα γιατί δεν είχαν συνηθίσει την παρουσία του βασιλιά στο σχολείο τους.. ή ίσως γιατί μέσα τους ήξεραν τον λόγο που ο βασιλιάς βρισκόταν εκεί..

Ο Λαβρακοβασιλιάς έκατσε στη μέση του κύκλου, έβγαλε το κοχυλοστέμμα του που τόσο τον βάραινε και τους είπε: - Παρατηρήστε προσεκτικά αυτό το στέμμα.. Άφησε να περάσουν λίγα λεπτά και με τον ίδιο άμεσο και θερμό τρόπο συνέχισε. -Για σκεφτείτε...

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

είναι εύκολο νομίζετε να φορούν όλοι αυτό το στέμμα; Να γίνει όποιος θέλει βασιλιάς; Και στο κάτω κάτω της γραφής αυτό είναι που κάνει έναν βασιλιά να είναι σωστός και ισότιμος με όλους τους ψαροπολίτες του; Μήπως υπάρχει κάτι βαθύτερο; Κάτι πιο ουσιαστικό που όλοι το έχουμε αλλά λίγοι το καλλιεργούμε;

Τα μικρά ψαράκια έμεναν σιωπηλά και συλλογισμένα. Ο βασιλιάς τους παρουσίασε τότε τον καθρέφτη που είχε φέρει μαζί του αφού τον έστησε κι αυτόν στη μέση. –Έμαθα πως αυτές τις μέρες το σχολείο σας έχει γεμίσει από μελάνι και από κακές συμπεριφορές και ότι η αιτία όλου αυτού που σας χωρίζει είναι λίγα καινούρια όστρακα.. Θα σας πω λοιπόν κάτι που δεν το έχω μοιραστεί με άλλους και θα ήθελα λιγάκι την σουπιοπροσοχή σας.

Για να γίνω βασιλιάς έπρεπε να περάσω μαζί με πολλούς άλλους υποψήφιους από μια δοκιμασία, περίεργη δοκιμασία θα τολμούσα να πω. Έπρεπε να κοιταχτούμε όλοι σε αυτόν τον καθρέφτη ο οποίος ραγίζει ολοένα και περισσότερο αναλόγως με το πόσα πολλά ελαττώματα εντοπίζει. Όποιος είχε κάνει κάτι κακό στη ζωή του, μια πολύ κακή σκέψη ή μια πολύ κακή πράξη, ο καθρέφτης θα μπορούσε μέχρι και να σπάσει. Αυτός λοιπόν που θα κατάφερνε να διατηρήσει τον καθρέφτη στην αρχική του κατάσταση θα γινόταν βασιλιάς.

Όλοι φαινόμασταν δειλοί και κανένας δεν τολμούσε να κοιταχτεί στον καθρέφτη για πολλή ώρα. Πρώτος εγώ πήρα το θάρρος και κοιτάχτηκα στον καθρέφτη... ο καθρέφτης παρέμεινε όπως ήταν.. Αμέσως άρχισαν να κινητοποιούνται και οι υπόλοιποι υποψήφιοι και να κοιτάζονται στον καθρέφτη. Μα ο καθρέφτης δεν άλλαζε όψη και παρέμενε ολόιδιος. Κάποιοι θύμωσαν και διαμαρτυρήθηκαν έντονα - Μας ξεγελάσατε! Ο καθρέφτης είναι ψεύτικος... Δεν λειτουργεί! Ευθύς αμέσως η δελφινουσυντονίστρια του διαγωνισμού πήρε το μικρόφωνο και μας είπε – Αυτός ο καθρέφτης πράγματι δεν λειτουργεί. Μόνοι σας την πατήσατε! Αυτό το γενναίο λαβράκι μπήκε μπροστά και κοιτάχτηκε στο καθρέφτη όχι γιατί δεν έχει ελαττώματα ούτε γιατί δεν έχει κάνει καμιά κακή σκέψη, αλλά γιατί έχει πίστη στον εαυτό του και ξέρει πως δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην έχει ελαττώματα.. πως δεν γίνεται να μην υπάρχουν μέρες που να μην έχουν τα μαύρα τους.. ε συγγνώμη τα μπλε τους, αλλά σημασία έχει να συμφιλιώνεσαι μ' αυτά, να παραδέχεσαι τα λάθη σου και να προσπαθείς να τα διορθώνεις... κι όλο αυτό να το ζητά η καρδιά σου! Έτσι λοιπόν έγινα βασιλιάς και μέχρι σήμερα δουλεύω έμπρακτα τον υγροεαυτό μου ώστε να μην λησμονήσει ποτέ αυτά τα λόγια.

Τα σουπιοπαιδάκια κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και αποφάσισαν να μην ξαναεπιτρέψουν στις άσχημες σκέψεις τους να χαλάσουν την ομάδα τους και το χαμόγελό τους! Αφού σκούπισαν όλο το μελάνι που είχε λερώσει τους σφουγγαροτοιίχους τους και τις αχιβαδοαίθουσές τους αποφάσισαν να κάνουν μια ανοιχτή γιορτή και κάλεσαν όλα τα ψαράκια του βυθού μαζί με τους ψαροκηδεμόνες τους. Αποφάσισαν μάλιστα να γράψουν ένα μικρό παραμύθι σαν κι αυτό εδώ ας πούμε, και να το μοιράσουν από ψαροσπίτι σε ψαροσπίτι ώστε να μην χάσει ποτέ ξανά το χαμόγελό της η θαλασσοπολιτεία!

ΤΕΛΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΧΑΡΑΛΑΜΠΑΚΗ

Η περιπέτεια μιας πριγκίπισσας

Μια ιστορία ξεκινά

Για μια πριγκίπισσα μιλά

Που έζησε πάρα πολλά

Δυσάρεστα μα και καλά

Μια φορά και έναν καιρό, σε μια πολύ μακρινή χώρα, υπήρχε ένα πολύ όμορφο παλάτι και μέσα σε αυτό ζούσαν ένας βασιλιάς, μια βασίλισσα και η κόρη τους. Η πριγκίπισσα αυτή είχε όλα τα χαρίσματα του κόσμου: ήταν όμορφη, έξυπνη και καλοσυνάτη. Ήταν όμως πολύ λυπημένη, γιατί ένιωθε μοναξιά. Ήθελε να γνωρίσει κάποιο καλό παλικάρι, που θα την συνόδευε στους χορούς, θα πήγαιναν βόλτες στο δάσος, θα έκαναν μαζί υπασία, θα ταξίδευαν σε άλλες χώρες, θα συζητούσαν, θα γελούσαν, θα μοιράζονταν το κάθε τι.

Δυστυχώς, όμως, δεν είχε εμφανιστεί κανένα παλικάρι σε εκείνη την χώρα που να θέλει της κρατάει συντροφιά. Κι έτσι, κάθε μέρα κατέβαινε από το παλάτι της, πήγαινε ως το ποτάμι, καθόταν σε έναν βράχο και έλεγε παίρνοντας μια βαθιά ανάσα: «Αχ! Γιατί να είμαι τόσο μόνη;».

Μια μέρα, καθώς βρισκόταν στον βράχο και αναρωτιόταν γιατί είναι μόνη της, έβαλε τα κλάματα. Και μόλις τα δάκρυά της έτρεξαν στο ποτάμι, εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά της ένας μικρός πράσινος βάτραχος, που άρχισε να χοροπηδά από εδώ κι από εκεί και να κάνει περιεργές φιγούρες στον αέρα. Μετά από λίγο έδωσε έναν σάλτο, στάθηκε κοντά της και της μίλησε με ανθρώπινη φωνή:

«Αν θες να μην είσαι πια μόνη

Κι αν η καρδιά σου μαραζώνει

Δώσε μου μια ανεμώνη

Και στα χείλη ένα φιλί».

Η πριγκίπισσα έκοψε πολύ ευχαρίστως μια ανεμώνη και την προσέφερε στον βάτραχο. Αλλά αυτό το φιλί που της ζητούσε, πώς να του το έδινε; Δίσταζε πολύ! Το υγρό του δέρμα και τα τεράστια μάτια του την φόβιζαν και δεν ήθελε ούτε καν να τον αγγίξει. Μα ο βάτραχος επέμενε:

«Πριγκηπέσα, μη φοβάσαι

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Γιατί στον κόσμο πρώτη θα 'σαι
Που τα μάγια μου θα λύσεις
Και με έναν πρίγκιπα θα ζήσεις».

Και τότε η πριγκίπισσα άρχισε να αναρωτιέται:
«Λέει αλήθεια ο βάτραχος αυτός;
Και μέσα του κρύβεται πρίγκιπας ευγενικός;
Κι αν μαζί του δεν θα νιώθω μοναξιά,
αλλά με βοηθάει να βρίσκω τη χαρά;
Κι αν με το φιλί μου γίνει αυτός που επιθυμώ;
Τότε τι περιμένω; Θα τον φιλήσω στο λεπτό!»

Το πήρε λοιπόν απόφαση! Έκλεισε τα μάτια της, φίλησε τον βάτραχο και ....βζντουπ! Η πριγκίπισσα μεταμορφώθηκε σε βατραχίνα!

«Πω πω πω, τι συμφορά!
Τι είναι αυτά τα μαγικά;
Έγινα εγώ σαν εσένα
Αντί να γίνεις σαν εμένα!»

Αλλά και ο βάτραχος παραξενεύτηκε με εκείνα τα μαγικά που μεταμόρφωσαν την πριγκίπισσα σε βατραχίνα.

-Αααα! Δεν είναι κατάσταση αυτή! φώναξε ο βάτραχος. Πάμε γρήγορα στη μάγισσα να της ζητήσουμε να μας ξεμαγέψει!

Και μια και δυο ξεκίνησαν για το καλύβι της μάγισσας, που ήταν ψηλά σε ένα βουνό. Ο βάτραχος και η βατραχίνα περπατούσαν πλάι πλάι και ανέβαιναν, ανέβαιναν, ανέβαιναν.... μέχρι που έφτασαν στην κορυφή του βουνού. Το σπιτάκι της μάγισσας ήταν ξύλινο, με αχυρένια σκεπή και μια πόρτα από καλάμια, που από τα κενά τους μπορούσε κανείς να δει τι υπάρχει εκεί μέσα. Από εκεί λοιπόν τρύπωσαν και τα βατράχια μας και είδαν τη γριά μάγισσα που μαγεύει. Ο βάτραχος την πλησίασε κι άρχισε να της φωνάζει:

«Κάνε μας, κυρα-μάγισσα, κανονικούς ανθρώπους
γιατί σε εμάς αρμόζει να ζούμε με άλλους τρόπους!»

Η μάγισσα όμως ήξερε καλά πώς πρέπει να κάνει την δουλειά της και δεν την φοβέριζαν αυτές οι βατραχοφωνές.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

-Αν δεν μου φέρετε ραβδί τίποτα δεν θα κάνω!

Χωρίς ραβδάκι δεν μπορώ τα μαγικά να κάνω.

-Και πού θα βρούμε το ραβδί;

-Θα κόψετε από το δέντρο ένα μικρό κλαδί.

Και μόλις το άκουσαν αυτό ο βάτραχος και η βατραχίνα βγήκαν γρήγορα από το σπιτάκι της μάγισσας και κοιτούσαν ολόγυρα να βρουν κάποιο δέντρο. Έψαξαν από εδώ, έψαξαν από εκεί, και τελικά βρήκαν ένα μικρό δεντράκι. Μόλις έφτασαν κοντά, του λέει η βατραχίνα:

-Δώσε μας, δέντρο, αν μπορείς, ένα μικρό κλαδί σου

Γιατί από εσένα κρέμεται η ζωή μου!

-Αν δεν μου φέρετε νερό, τίποτα δεν σας δίνω

Χωρίς νεράκι δεν μπορώ πανύψηλο να γίνω.

-Και πού θα βρούμε το νερό;

-Στο σύννεφο, στον ουρανό.

Ξεκινάνε, λοιπόν, ο βάτραχος και η βατραχίνα το ταξίδι τους και φτάνουν ως τον ουρανό. Πάνε κοντά στο σύννεφο και ο βάτραχος του λέει:

-Δώσε μας, σύννεφο καλό

Λίγες στάλες νερό.

-Αν δεν μου φέρετε υδρατμούς, τίποτα δεν σας δίνω.

Χωρίς μικρούς ατμούς, πώς σύννεφο θα γίνω;

-Και πού θα βρούμε τους ατμούς;

-Σε θάλασσες κι ωκεανούς.

Χωρίς να χάνουν χρόνο, ο βάτραχος και η βατραχίνα κατεβαίνουν από τον ουρανό στον ωκεανό και η βατραχίνα λέει στη θάλασσα:

-Θάλασσα γαλάζια, δώσ' μας υδρατμούς

Κι εμείς θα καμαρώνουμε τους κυματισμούς.

-Δεν σας δίνω τίποτα αφού χρειάζομαι ζέστη

για να μπορέσει το νερό μου ψηλά να ταξιδέψει.

-Και πού θα βρούμε ζέστη;

-Σε αυτόν που λάμπει στου ουρανού τη μέση.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Τραβάνε λοιπόν τον δρόμο τους ο βάτραχος και η βατραχίνα και φτάνουν ως τον ήλιο. Ο βάτραχος τον κοιτάζει και του λέει:

-Ήλιε μου, λαμπρέ, τη ζέστη χάρισέ μας

Κι ύστερα ό,τι χάρη θέλεις ζήτησέ μας!

-Δεν θέλω καμιά χάρη και ζέστη, ορίστε, πάρτε!

Σας στέλνω την αγάπη μου και στο καλό να πάτε!

-Σ' ευχαριστούμε ήλιε μας! Κι εμείς σε αγαπούμε

Και θα σε θυμόμαστε όσον καιρό κι αν ζούμε!

Και τότε ο βάτραχος και η βατραχίνα πήραν χαρούμενοι τη ζέστη και την πήγαν στον θάλασσα. Η θάλασσα τους έδωσε υδρατμούς και τους πήγαν στο σύννεφο. Το σύννεφο τους έδωσε νερό και το πήγαν στο δέντρο. Το δέντρο τους έδωσε ένα κλαδί και το πήγαν στη μάγισσα. Και τότε η μάγισσα έκανε τα μαγικά της και με ένα «γκλον!» του ραβδιού της τους μεταμόρφωσε και τους δύο.

Ο βάτραχος έγινε ένας όμορφος πρίγκιπας και η βατραχίνα έγινε και πάλι η πριγκίπισσα που ήταν πρώτα. Μόλις κοιτάχτηκαν, ερωτεύτηκαν ο ένας τον άλλον και μέσα σε λίγες μόνο ημέρες παντρεύτηκαν.

Και ο καιρός επέρασε

Το παραμύθι τέλειωσε

Όμως αυτοί θα ζουν ακόμα

Κι αν περάσουν χίλια χρόνια

ΤΕΛΟΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΝΑΚΟΥ

Η κάμπια και ο αετός

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα μεγάλο δάσος, πάνω σε ένα πλατύ φύλλο ενός λουλουδιού γεννήθηκε μια κάμπια. Μόλις βγήκε από το αυγό της τεντώθηκε και άνοιξε διάπλατα τα μάτια της. Ήταν Άνοιξη και η φύση είχε γεμίσει μυρωδιές και χρώματα. Δεν χόρταινε να βλέπει τα πολύχρωμα λουλούδια, τα καταπράσινα δέντρα, τον γαλάζιο

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

ουρανό. «Τι όμορφη που είναι η ζωή!», σκέφτηκε και ξάπλωσε πάνω στο φύλλο της, απολαμβάνοντας τη φύση. Αισθανόταν πολύ τυχερή που ήρθε σε αυτόν τον πανέμορφο κόσμο. Ήταν η πιο ευτυχισμένη κάμπια που υπήρξε ποτέ.

Εκεί που καθόταν και liaζόταν είδε από πάνω της να πλησιάζει μια μεγάλη απειλητική σκιά. Φοβήθηκε και κουλουριάστηκε πάνω στο φύλλο. Ένας μεγάλος αετός την πλησίασε, την άρπαξε στο ράμφος του και άρχισε να πετά ψηλά στον ουρανό. Η κάμπια φοβισμένη άρχισε να φωνάζει: «Βοήθεια, βοήθεια! Σώστε με!». Ο αετός, που μέχρι τότε δεν ήξερε ότι οι κάμπιες μπορούν να μιλούν, ξαφνιάστηκε. Για λίγο σκέφτηκε να την καταπιεί, αλλά είχε μεγάλη περιέργεια να μάθει τι είχε να του πει η κάμπια. Έτσι κατέβηκε πάλι χαμηλά στη γη και την άφησε πάνω στο φύλλο, που την είχε βρει.

«Τι συμβαίνει και φωνάζεις έτσι δυνατά κάμπια; Γιατί μου χαλάς το πρωινό μου;» είπε ο αετός. Η κάμπια αποφάσισε να του μιλήσει. «Σε παρακαλώ κύριε αετέ, μη με φας! Εσύ είσαι τόσο μεγάλος! Δεν μπορώ να σε χορτάσω! Είμαι τόσο μικρή και τόσο νέα! Λυπήσου τα νιάτα μου και την ομορφιά μου!».

«Χα, χα, χα!», γέλασε ο αετός! «Μάλλον μού κάνεις πλάκα κυρά κάμπια! Για ποια ομορφιά μιλάς; Είσαι ένα μικροσκοπικό σκουλήκι και αν θέλεις τη γνώμη μου, το πιο άσχημο πλάσμα πάνω στη γη. Χα, χα, χα!», είπε ο αετός και ξανάνοιξε διάπλατα το στόμα του για να τη φάει.

«Στάσου αετέ! Άφησέ με να σου μιλήσω λίγο! Δεν πρόλαβα να ζήσω τη ζωή μου! Μόλις πριν από λίγο γεννήθηκα! Κι έχω να δω τόσα πράγματα!», είπε η κάμπια και άρχισε να κλαίει γοερά.

«Χα, χα, χα!», ξαναγέλασε ο αετός! «Τι έχεις να δεις καημένη; Τίποτα δεν μπορείς να δεις από τα ωραία και τα θαυμαστά αυτού του κόσμου! Το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να σέρνεσαι στη γη και στο βρώμικο χώμα. Κινείσαι τόσο αργά, που το πολύ - πολύ να φτάσεις στο απέναντι δέντρο. Γι' αυτό σου λέω, άσε με να σε φάω, να πάω κι εγώ στη δουλειά μου», είπε ο αετός και ξανάνοιξε το τεράστιο στόμα του.

«Στάσου λίγο ακόμα αετέ! Τι εννοείς τα ωραία και τα θαυμαστά αυτού του κόσμου; Και τι υπάρχει περισσότερο από το απέναντι δέντρο;», ρώτησε η κάμπια, σκουπίζοντας τα μάτια της.

«Καημένη μου, πραγματικά σε λυπάμαι! Είσαι καταδικασμένη να ζήσεις κολλημένη σε αυτό εδώ το μέρος. Αν είχες φτερά σαν εμένα, θα πετούσες ψηλά στον ουρανό και θα έβλεπες τη γαλάζια θάλασσα με τα άσπρα κύματα, τα πολύχρωμα ψάρια της και τα διάσπαρτα νησιά της. Θα έβλεπες τα ψηλά βουνά με τις απότομες πλαγιές και τα βαθιά φαράγγια, τις καταπράσινες πεδιάδες με τα πιο παράξενα λουλούδια, τις λίμνες με τα διαφορετικά είδη πουλιών και φυτών. Θα έβλεπες ζώα να χτίζουν τις φωλιές τους και να φροντίζουν τα μικρά τους. Θα έβλεπες και παράξενα πράγματα που έχει κατασκευάσει ο άνθρωπος. Και άλλα πολλά...», είπε ο αετός και φούσκωσε από περηφάνια, που αυτός μπορούσε να τα κάνει όλα αυτά.

Η κάμπια άκουσε με θαυμασμό όσα της είπε ο αετός, σκέφτηκε για λίγο, πήρε θάρρος και μετά του είπε: «Νομίζω ότι όλα αυτά τα έβγαλες από το μυαλό σου αετέ για να με εντυπωσιάσεις. Σιγά μην υπάρχουν όλα αυτά που είπες...».

Μόλις άκουσε ο αετός την προσβολή της κάμπιας αποφάσισε να της αποδείξει όσα έλεγε και της είπε: «Αν δεν με πιστεύεις μπορώ να σε πάω μια βόλτα, πριν σε φάω, και να τα δεις με τα μάτια σου». Και μεμιάς την άρπαξε και πάλι στο ράμφος του.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Πέταξαν ψηλά πάνω από πόλεις και χωριά, πάνω από θάλασσες και από βουνά, πάνω από λίμνες και πεδιάδες, πάνω από ουρανοξύστες και πολυκατοικίες, πάνω από πλατείες, όπου έπαιζαν παιδιά. Η κάμπια δεν χόρταινε να τα βλέπει όλα αυτά. «Καλέ μου αετέ, μη σταματάς! Πέταξε κι άλλο, πιο ψηλά και πιο γρήγορα, να προλάβω να τα δω όλα». Ο αετός πετούσε, πετούσε, πετούσε ασταμάτητα μέχρι που κουράστηκε... Έκανε, λοιπόν, μεταβολή στον αέρα και επέστρεψε στο φύλλο, που είχε βρει την κάμπια.

«Πώς σου φάνηκε η βόλτα μας κυρά κάμπια; Πείστηκες ότι σου λέω αλήθεια;», είπε ο αετός. Η κάμπια με σκυμμένο το κεφάλι της, του απάντησε: «Τώρα που είδα όλα αυτά, τα σπουδαία και θαυμαστά σε πιστεύω αετέ. Σε ευχαριστώ, που μου έδωσες αυτή τη μοναδική ευκαιρία! Τώρα καταλαβαίνω, πως η ζωή μου δεν έχει κανένα νόημα! Εγώ είμαι απλώς ένα σκουλήκι, που δεν μπορώ να πάω πιο μακριά από το απέναντι δέντρο! Είχες δίκιο από την αρχή! Είμαι έτοιμη να με φας!».

Ο αετός, που στο μεταξύ είχε συμπαθήσει την κάμπια γούρλωσε τα μάτια του, και είπε: «Τελικά, άλλαξα γνώμη! Πραγματικά είσαι πολύ μικρή και δεν μπορείς να γεμίσεις το στομάχι μου. Θα πάω να βρω κάτι μεγαλύτερο να φάω! Τι στο καλό με λένε αρπακτικό πουλί!». Άνοιξε τα φτερά του και πέταξε ψηλά στον ουρανό.

Η κάμπια έμεινε πίσω να κοιτάζει τον ουρανό για πολλή ώρα, ακόμα και όταν ο αετός έπαψε να φαίνεται. Ήταν πολύ στενοχωρημένη. «Είναι κρίμα που δεν μπορώ να ξαναδώ όλα αυτά τα σπουδαία πράγματα», είπε και κλείστηκε μέσα σε μια φωλίτσα που έφτιαξε και την ονόμασε κουκούλι. Κοιμήθηκε εκεί μέσα για πολλές μέρες και είδε όνειρα πολλά. Ότι ήταν, λέει, και αυτή πουλί, είχε μεγάλα φτερά και πετούσε με άλλα πουλιά ψηλά στον ουρανό. Μπορούσε να πηγαίνει όπου ήθελε και να βλέπει όλα τα δημιουργήματα αυτού του κόσμου.

Οι μέρες πέρασαν και κάποια στιγμή η κάμπια ξύπνησε από τον βαθύ ύπνο της και θέλησε να κινηθεί. Άρχισε σιγά σιγά να κουνά το σώμα της. Αισθάνθηκε περίεργα. Κάτι είχε αλλάξει. Βγήκε από το κουκούλι και προσπάθησε να συρθεί πάνω σε ένα φύλλο, αλλά ήταν αδύνατο. Το σώμα της ήταν διαφορετικό! Δεξιά και αριστερά από το σώμα της υπήρχαν δύο πανέμορφα χρωματιστά φτερά. Ναι, το όνειρό της είχε γίνει πραγματικότητα! Είχε μεταμορφωθεί σε μια πανέμορφη πεταλούδα. Τώρα θα μπορούσε να πετάξει και αυτή. Θα τα κατάφερνε άραγε ή θα τσακιζόταν κάτω στη γη;

Η μεγάλη στιγμή έφτασε! Άνοιξε τα φτερά της, πήρε μια βαθιά ανάσα και πήδηξε στο κενό. Άρχισε να πέφτει με δύναμη προς τα κάτω και η ανάσα της κόπηκε. «Αυτό ήταν! Θα σκάσω κάτω σαν καρπούζι!» σκέφτηκε. Λίγο πριν ακουμπήσει στη γη, κούνησε με δύναμη τα φτερά της και άρχισε να ανεβαίνει προς τα πάνω. Όσο πιο δυνατά κουνούσε τα φτερά της, τόσο πιο ψηλά πήγαινε και όσο πιο ψηλά πήγαινε, τόσο πιο δυνατά κουνούσε τα φτερά της. Ζούσε ένα θαύμα! Όλα ήταν τόσο όμορφα από ψηλά! Σε λίγο άρχισε να κάνει ελιγμούς στον αέρα, να στριφογυρίζει με χάρη και να χορεύει μαζί με τον άνεμο.

Ταξίδεψε πιο μακριά πάνω από πόλεις και χωριά, πάνω από θάλασσες και από βουνά, πάνω από λίμνες και πεδιάδες, πάνω από ουρανοξύστες και πολυκατοικίες, πάνω από πλατείες, όπου έπαιζαν παιδιά. Ήταν τόσο ευτυχισμένη! «Η ζωή είναι όμορφη» φώναξε και συνέχισε να κάνει κύκλους στον ουρανό.

Εκεί που χόρευε, είδε από μακριά να έρχεται ένα μεγάλο πουλί. Ήταν ο αετός, που πεινούσε πάλι και έψαχνε να βρει να φάει κάτι. Καθώς πλησίαζε με ανοιχτό το στόμα του, η κάμπια, που είχε μεταμορφωθεί σε πεταλούδα του φώναξε: «Στάσου λίγο αετέ. Μη με φας! Έχω πολλά νέα να σου πω από την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε!». «Ποια είσαι εσύ και πού έχουμε ξανασυναντηθεί;», ρώτησε περίεργος ο αετός. «Εγώ είμαι η

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

μικρή κάμπια, που συνάντησες πριν από μερικές μέρες. Τότε μου έδειξες τις ομορφιές του κόσμου και μου χάρισες τη ζωή, παρόλο που πίστευες, ότι δεν άξιζε να ζει ένα σκουλήκι. Σήμερα, είμαι μια πεταλούδα. Έχω κι εγώ φτερά και μπορώ να πετώ σε μέρη μακρινά και ξένα. Μπορώ να βλέπω τις ομορφιές αυτού του κόσμου καθημερινά. Σε παρακαλώ, άφησέ με να ζήσω».

Ο αετός δεν πίστευε στα μάτια του. Πώς ήταν δυνατό το μικρό σκουλήκι που συνάντησε πριν από μερικές ημέρες να έχει μεταμορφωθεί σε αυτή την πανέμορφη πεταλούδα; «Πώς είναι δυνατόν να γίνεις κάτι άλλο από αυτό που ήσουν;», τη ρώτησε γεμάτος περιέργεια.

Η πεταλούδα τού είπε την ιστορία της: «Οι πεταλούδες γεννούν αυγά. Από τα αυγά βγαίνουν μικρά σκουλήκια, οι κάμπιες και αφού μεγαλώσουν αρκετά μετατρέπονται σε χρυσαλίδες. Αυτές κάνουν μια μικρή φωλιά, το κουκούλι, και κλείνονται μέσα του. Εκεί γίνονται θαυμαστές αλλαγές. Σε λίγο καιρό πανέμορφες πεταλούδες βγαίνουν με μεγάλη προσπάθεια από εκεί μέσα. Μόλις βγουν από τα κουκούλια τους, πετούν από λουλούδι σε λουλούδι και με τη γλώσσα τους ρουφούν το νέκταρ. Έπειτα γεννούν με τη σειρά τους τα δικά τους αβγά πάνω σε φύλλα λουλουδιών και έτσι συνεχίζεται ο κύκλος της ζωής μας».

Ο αετός κατάλαβε πως η μεταμόρφωση αυτή ήταν ένα από τα παράξενα και θαυμαστά αυτού του κόσμου. «Καλωσόρισες στον κόσμο πεταλούδα!» είπε και έκανε ένα γύρο. Η πεταλούδα τον κοίταξε και χαμογέλασε. Έπειτα, έκαναν μαζί μια μεγάλη βόλτα και απόλαυσαν για ακόμα μία φορά την πανέμορφη θέα από ψηλά.

ΤΕΛΟΣ

ΕΛΠΙΔΑ ΣΤΡΑΤΟΥ

Η περιπέτεια της πεταλουδίτσας Εβέλ!!!

Μια φορά και έναν καιρό, μακριά μέσα στο δάσος υπήρχε μια χώρα, μαγική και πολύχρωμη, η Πεταλουδοχώρα. Ένας πραγματικός παράδεισος όπως συνήθιζαν να τον χαρακτηρίζουν οι πανέμορφες πεταλούδες που ζούσαν εκεί.

Εκεί λοιπόν ζούσε και μια γλυκιά και καλόκαρδη πεταλουδίτσα η Εβέλ. Οι γονείς της ήταν πολύ περήφανοι για εκείνη γιατί ήταν υπάκουη, καλή μαθήτριά και πάντα πρόθυμη να βοηθήσει τους κατοίκους της χώρας της, όποτε αυτοί την χρειάζονταν.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Ήταν μια από εκείνες τις ζεστές μέρες του καλοκαιριού όταν η μικρή Εβέλ αποφάσισε να πάει παίξει με τις μικρές φίλες- πεταλουδίτσες σε ένα κοντινό πάρκο. Πριν φύγει η μαμά της τη συμβούλεψε :

-«Εβέλ να γυρίσεις γρήγορα γιατί ο καιρός χαλάει, άκουσα στο δελτίο ότι θα έρθει καταιγίδα και πολύ δυνατός αέρας. Πρόσεξε, μόλις δεις τα πρώτα σύννεφα να επιστρέψεις γρήγορα στο σπίτι»

-«Μην ανησυχείς μαμά είμαι αρκετά μεγάλη πια και ξέρω να προστατεύω τον εαυτό μου» είπε η Εβέλ και έδωσε ένα φιλάκι στη μαμά της.

Στο πάρκο συνάντησε τις φίλες της την Ρία, την Όπη και την Χάρης. Και τι δεν παίζανε οι 4 αγαπημένες φίλες ,κρυφτό, κυνηγητό, αγώνες δρόμου και πολλά άλλα παιχνίδια. Τα γέλια και οι φωνές τους ακούγονταν σε όλη την Πεταλουδοχώρα. Ήταν πολύ ευτυχισμένες , κουνούσαν τα πολύχρωμα φτερά τους γρήγορα- γρήγορα και απολάμβαναν τον χρυσό ήλιο του καλοκαιριού και πίνανε το νέκταρ των ευωδιαστών λουλουδιών που απλώνονταν σε όλη την Πεταλουδοχώρα.

Ξαφνικά ο ήλιος κρύφτηκε πίσω από τα γκρίζα σύννεφα που είχαν πάρει επιβλητικά την θέση του και ήταν έτοιμα για βροχή!!!! Οι μικρές πεταλούδες κατάλαβαν ότι σε λίγη ώρα θα ξεσπάσει η μπόρα

-«Αχ τι κρίμα που πρέπει να σταματήσουμε το παιχνίδι μας» λέει η Ρία λυπημένη.

-« Πρέπει να φύγουμε γρήγορα κορίτσια» λέει τρομαγμένη η Χάρης.

-« Μας το χάλασε να πάρει» απαντάει τσατισμένη η Όπη.

Μόνο η Εβέλ δεν μίλησε η οποία χόρευε και τραγουδούσε. «Λα, λα, λα πόσο μου αρέσει η βροχούλα λα, λα, λα».

-«Εβέλ, τι κάνεις ετοιμάσου φεύγουμε άρχισε να φυσάει ..έρχεται η βροχή πρέπει να γυρίσουμε στα σπίτια μας», της φώναξε η Ρία.

-«Εγώ θα μείνω λίγο ακόμη γιατί θέλω να δροσιστώ λιγάκι» είπε η Εβέλ και απομακρύνθηκε «θα τα πούμε αύριοooooooooo» ακούστηκε μια φωνή από μακριά.

Οι άλλες 3 πεταλουδίτσες αποχαιρέτησαν την Εβέλ άνοιξαν τα φτερά τους και πέταξαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν ανάμεσα από τα δέντρα που ο αέρας τώρα είχε αρχίσει να τα κουνάει δυνατά και ο ουρανός είχε πάρει ένα βαθύ γκρίζο χρώμα!

Η Εβέλ πάλι που είχε μείνει πίσω δεν κατάφερε να πάει πολύ μακριά γιατί ο αέρας δεν σταμάτησε μονό το τραγούδι της αλλά δυσκόλεψε πολύ και το πέταγμα της. Γύρισε το κεφάλι της αριστερά .Γύρισε δεξιά για να καταλάβει που ήταν και τότε αναρωτήθηκε φωναχτά...«Ωχ όχι, θα προλάβω να γυρίσω?».

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση της και ο αέρας δυνάμωσε τόσο πολύ που με ένα φουουουουπ την παρέσυρε και την έριξε πάνω σε ένα κλαδί πορτοκαλιάς .

-«Μαμά , μπαμπά βοήθεια, είναι κανείς εδώ? Φώναξε φοβισμένη η μικρή μας πεταλουδίτσα... Πονάω... ,αχ τι έχω πάθει τώρα ... μπορεί κάποιος να με βοηθήσει?» Και σαν να μην έφτανε ο αέρας ξεκίνησε και η βροχή να πέφτει δυνατά ..όλο και πιο δυνατά και την έκανε μούσκεμα. Άρχισε τότε να κλαίει, καθώς σκεφτόταν ότι δεν υπήρχε κανείς κοντά να τη βοηθήσει.

Και εκεί μέσα στο φουουου του ανέμου το κρακ κρουκ των κλαδιών και το πλατς πλατς της βροχής ακουστικέ μια φωνούλα να της λέει .. .

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

-«Μη φοβάσαι μικρή μου, έρχομαι να σε βοηθήσω».

-Η μικρή Εβελ έτσι όπως ήταν πιασμένη στο κλαδάκι Γύρισε το κεφάλι της και έψαξε με τα μικρά της ματάκια να δει από πού ακούστηκε αυτή η φωνή και ποιος ήταν αυτός που της μίλησε !

-«Εδώ, εδώ» της είπε και βρήκε μέσα από μια τρυπά του δέντρου ένας όμορφος πράσινος τζίτζικας κρατώντας μια πράσινη μικρή ομπρελά . «Γεια σου είμαι ο Πέτρος ο Τζίτζικας και ζω σε αυτό εδώ το δέντρο».

Η καρδούλα της τώρα Άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα όχι από φόβο αλλά από χαρά . «Βοήθησε με σε παρακαλώ του είπε έχει πιαστεί το ένα μου φτερό και δεν μπορώ να κουνηθώ».

Με ένα άλμα ο Πέτρος φθάνει κοντά της και με τις κεραίες του πολύ προσεχτικά και μαλακά απομάκρυνε την Εβέλ από το κλαδί.

«Σε ευχαριστώ πολύ Πέτρο μου έσωσες την ζωή αλλά πες μου που βρίσκομαι ;» τα ματάκια της έβγαζαν σπίθες αγωνίας και τα φτερά της κουνιόντουσαν έτσι που καταλάβαινες την ανυπομονησία της.

«Μικρή πεταλουδίτσα βρίσκεσαι στην Ζουζουνοχώρα αλλά εσύ από πού είσαι και πως βρέθηκες εδώ την ρώτησε και εκείνος με τη σειρά του;»

Η Εβέλ τότε του εξήγησε την περιπέτεια της!

«Αααα, είσαι αρκετά μακριά από τη χώρα σου, μάλλον ο αέρας σε έφερε εδώ , μην ανησυχείς όμως καθόλου. Εγώ είμαι εδώ Τζίτζικας Αμέσου δράσεως . Βοηθάω όλους τους μικρούς και αδύνατους. Έλα μη διστάζεις, στηρίξουν πάνω μου και πάμε γρήγορα μέσα στο σπίτι πριν αρπάξουμε κανένα γερό κρουολόγημα » .

«Σ ευχαριστώ πολύ είπε η Εβέλ. Και να σκεφτείς ότι είχα ακούσει τόσο άσχημα πράγματα για σένα , ότι είσαι τεμπέλης και ότι όλη μέρα κοιμάσαι και τραγουδάς».

«Λόγια του κόσμου χα χα μη δίνεις σημασία είπε ο Τζίτζικας. Έλα πάμε να σου γνωρίσω τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου και να φας και κάτι γιατί φαίνεσαι πάρα πολύ ταλαιπωρημένη».

Η Εβελ πράγματι πήγε στο σπίτι και γνώρισε την φιλόξενη οικογένεια του Τζίτζικα ο οποίος την καθησύχασε πως μόλις ξημερώσει θα την βοηθούσε να γυρίσει στους γονείς της.

Καθίσανε λοιπόν και φάγανε όλοι μαζί και με τα γέλια τους η μικρή Εβελ ξεχάστηκε λίγο , όταν όμως μετά ξάπλωσε το μυαλό της πήγε αμέσως στα λόγια της μητέρας της και στεναχωρήθηκε που δεν την άκουσε και τώρα σίγουρα θα την ψάχνει παντού μαζί με τον μπαμπά της. «Ωωω μαμά συγνώμη τι έκανα θεέ μου», είπε μέσα της !

Την άλλη μέρα η Εβελ σηκώθηκε πολύ νωρίς πήγε στο παράθυρο και κοίταξε έξω όλα ήταν λαμπερά και καθαρά η έμπορα είχε περάσει και είχε πλύνει τα πάντα ο ήλιος έλαμπε και ουρανός ήταν καταγάλανος. Αχ ωραία είπε ο καιρός είναι καλός και εκείνη τη στιγμή τη σκέψη της την σταμάτησε ο Τζίτζικας. «Έλα Εβελ πάμε !»

Θα συναντούσαν την Αγγέλα την Μέλισσα την αρχηγό των μελισσών οι οποίες ετοιμάζονταν για ημερήσια εκδρομή στην ονειροχώρα.

«Αγγέλα σε παρακαλώ» της είπε ο Τζίτζικας «μήπως θα μπορούσες να πάρεις μαζί σου την Εβέλ στην Ονειροχώρα και από εκεί να την βοηθήσεις να ταξιδέψει για την Πεταλουδοχώρα που ζει με τους γονείς της;»

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

«Και βέβαια» ακούστηκε μια βαριά φωνή να λέει και με μιας γύρισε απότομα προς την Εβελ ... «Ακολούθησε μας» της είπε αυστηρά και πέταξε ψηλά στο δέντρο εκεί που ήταν συγκεντρωμένες όλες οι μέλισσες .

Η Εβέλ φοβήθηκε λιγάκι κοίταξε τον τζίτζικα που της χαμογέλασε πηρέ θάρρος και κούνησε γρήγορα τα πολύχρωμα φτερά της και την ακολούθησε .

«Θα πάμε στα λουλούδια της Ονειροχώρας. Θα τα καταφέρεις;» της είπε πάλι με τόνο αυστηρό.

«Ναι, ναι» ακούστηκε μια ψιλή φωνούλα θα τα καταφέρω και κούνησε το κεφαλάκι της συγκαταβατικά πάνω κάτω. «θέλω να γυρίσω στους γονείς μου σας παρακαλώ πάρτε με μαζί σας».

Οι μέλισσες και η μικρή μας πεταλούδιτσα ξεκίνησαν το ταξίδι τους. Πετάξανε πάνω από ένα μεγάλο πάρκο που παίζανε παιδάκια και από μια λίμνη που οι πάπιες κάνανε την βόλτα τους ανέμελες πια μετά από τη βροχή και τον αέρα που πλέον είχε σταματήσει ώσπου φτάσανε στην Ονειροχώρα .

Μα τι μαγευτικό τοπίο σαν πίνακας ζωγραφιστός, τα λουλούδια εκεί είχαν όλα τα χρώματα κόκκινο, πορτοκαλί, μωβ, κίτρινο, ροζ , χρώματα ανοιχτά και σκούρα. Η Εβέλ ξετρελάθηκε , δεν πίστευε στα μάτια της πήγαινε από λουλούδι σε λουλούδι ώσπου κουράστηκε και πήγε να ξεκουραστεί σε μία πέτρα δίπλα σε ένα ρυάκι. Εκεί την πλησίασε η Αγγέλα η αυστηρή αρχηγός των μελισσών και της είπε

«Ξέρω τι έγινε τα έχω μάθει όλα από τον Τζίτζικα. Μην φοβάσαι θα είσαι κοντά στους γονείς σου σε λίγη ώρα ελπίζω όμως να κατάλαβες ότι έβαλες σε κίνδυνο τη ζωή σου και ότι στενοχώρησες και τους δικούς σου με αυτή την απερισκεψία σου.»

Η Εβέλ κατέβασε το κεφαλάκι της λυπημένη. «Νιώθω πολύ άσχημα ήταν μεγάλη κουταμάρα αυτό που έκανα δεν άκουσα την μητέρα μου και να που βρέθηκα ...»

«Μην ανησυχείς της» λέει η Αγγέλα φεύγουμε, η πεταλουδοχωρα είναι εδώ πιο κάτω , σε λίγο θα είσαι στην αγκαλιά της μαμάς και του μπαμπάς σου .

Η Εβελ με ματάκια δακρυσμένα πέταξε μαζί με την Αγγέλα για το σπίτι της και κατά βάθος ήταν χαρούμενη ήξερε πως η περιπέτεια της είχε τελειώσει.

Όταν ξαφνικά ακούστηκε μια γνώριμη φωνή πίσω από τα δέντρα

«Εβέλ Εβελ ;»

Ήταν η μαμά της και την φώναζε ..την έψαχνε ...

«Μαμά, μπαμπά» φώναξε η Εβελ. «Εδώ, εδώ είμαι» και φτερούγισε όσο πιο δυνατά μπορούσε για να πάει κοντά τους.

«Μανούλα μου γλυκιά μπαρμπούλη μου ποσό χαίρομαι που σας βλέπω να ξέρατε πόσο φοβήθηκα αλλά και ποσό στεναχωρήθηκα που δεν σας άκουσα και σας έβαλα να με ψάχνετε σας υπόσχομαι πως δεν θα το ξανακάνω δεν θα παρακούσω άλλη φορά τις συμβουλές σας».

Η οικογένεια ευχαρίστησε την Αγγέλα για τη βοήθεια της και έφυγε για την πεταλουδοχώρα οπού έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!!!!

ΤΕΛΟΣ

ΡΑΝΙΑ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑ

Όταν τα χρώματα ....τα βρήκαν!!

Μια φορά κι ένα καιρό, πριν πολλά πολλά χρόνια, η Φύση ήταν πολύ στεναχωρημένη γιατί τα παιδιά της, τα χρώματα, μάλωναν διαρκώς μεταξύ τους. Το μπλε και το πράσινο ζήλευαν πολύ το ένα το άλλο, το κίτρινο τα περιφρονούσε κοιτάζοντάς τα αφ' υψηλού και όλα μαζί γελούσαν και πείραζαν το κόκκινο, μιας και ήταν το μοναδικό κορίτσι της οικογένειας. Ο λόγος που διαφωνούσαν ήταν γιατί το καθένα πίστευε πως ήταν το πιο αγαπημένο και πολύτιμο χρώμα των ανθρώπων. Η Φύση όμως δεν άντεχε άλλο αυτή τη κατάσταση και αποφάσισε ότι πρέπει να τους μιλήσει. Τα κάλεσε λοιπόν και ζήτησε να ακούσει το καθένα ξεχωριστά, ώστε να διαπιστώσει κι εκείνη γιατί υπάρχει αυτή η κόντρα ανάμεσά τους.

Πρώτο ξεκίνησε το μπλε:

- « Δε χρειάζεται να πω γιατί είμαι μοναδικός. Καταρχήν εγώ είμαι ο ουρανός, είμαι απέραντος...με τα μάτια μου βλέπω και προσέχω όλους τους ανθρώπους. Επίσης είμαι το νερό..είμαι η πηγή ζωής...οι άνθρωποι με χρειάζονται για να ζήσουν και με χρησιμοποιούν συνέχεια σε ότι κι αν κάνουν. Είμαι η θάλασσα, το ποτάμι, η λίμνη. Εγώ τους δροσίζω τα καλοκαίρια, τους διασκεδάζω και ομορφαίνω τις πόλεις τους. Γι' αυτό με σέβονται!»

- «Πράσινο»:

Μμμ τι μας λες;; Εγώ είμαι πιο πολύτιμος για 'κείνους...γιατι εγώ είμαι τα δέντρα..τους προσφέρω οξυγόνο και χάρη σε εμένα αναπνέουν! Είμαι το κυπαρίσσι, το πεύκο, το έλατο. Επίσης εγώ δίνω τροφή στους ανθρώπους...τους προσφέρω τους καρπούς μου. Είμαι η μηλιά, η ροδακινιά, η καρυδιά και ό,τι άλλο λαχταρά η ψυχή τους. Τα πλούσια φύλλα μου τους παρέχουν σκιά να ξεκουράσουν το σώμα τους. Γι' αυτό με φροντίζουν!»

- Κίτρινο :

«Χαχαχα είστε αστείοι! Εγώ είμαι πιο σημαντικός και απ' τους δυο σας. Αν δεν ήμουν εγώ οι άνθρωποι δε θα μπορούσαν να δουν την ομορφιά σας...γιατί εγώ είμαι ο ήλιος! Εγώ λάμπω και κάνω τους ανθρώπους να χαμογελούν...να τραγουδούν. Τα βράδια γίνομαι φεγγάρι, τους δίνω λίγο απ' το χρώμα μου κι εκείνοι ονειρεύονται. Γι' αυτό με αγαπούν!»

- Εεεε είμαι κι εγώ εδώ!, φωνάζει το κόκκινο.

- Κίτρινο: Σιγά τι έχεις να μας πεις εσύ!

- Κόκκινο: Κι όμως!Πιστεύω ότι παρόλο που είμαι μικρή είμαι η πιο σημαντική απ' όλους σας. Είμαι η φωτιά! Είμαι τόσο δυνατή που ζεσταίνω με τις φλόγες μου όλους τους ανθρώπους. Έτσι δε κρυώνουν ποτέ όσο είναι κοντά μου...μαζεύονται γύρω μου και συζητούν, τραγουδούν, γελούν. Επίσης θέλω να πω κάτι σε εσένα κίτρινε ήλιε που

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

συνέχεια με κοροϊδεύεις ότι δεν αξίζω...αν θες να ξέρεις οι άνθρωποι σ' αγαπούν γιατί εγώ, η κόκκινη, καμια φορά σε ξεγελώ...μπαίνω μπροστά σου...και γίνομαι **ηλιοβασίλεμα!** Τότε όλοι χαζεύουν μόνο εμένα!

Κάθε χρώμα λοιπόν πίστευε για τον εαυτό του ότι είναι το καλύτερο και εκείνο που οι άνθρωποι αγαπούν περισσότερο...πως τα άλλα χρώματα δεν αξίζουν το ίδιο.

Η Φύση τότε αφού τους άκουσε όλους προσεχτικά, τους πρότεινε να δοκιμάσουν να κάνουν ένα πείραμα. Για μια μέρα θα υπερισχύει...μόνο ένα χρώμα! Έτσι, από την αντίδραση των ανθρώπων θα διαπιστώσουν ποιο χρώμα εκείνοι προτιμούν...και επομένως ποιο είναι το πιο πολύτιμο. Τα χρώματα δέχτηκαν... και ήρθε η ώρα!

Τη πρώτη μέρα ήταν όλα **μπλε...**

Μπλε δέντρα, μπλε λιβάδια, μπλε ήλιος...

Οι άνθρωποι απόρησαν. Δε μπορούσαν να εξηγήσουν τι είχε γίνει. Προσπαθούσαν να βρουν καρπούς απ' τα μπλε δέντρα, όμως διαπίστωναν οτι αυτοί δε μπορούσαν να φαγωθούν.. είχαν μια γεύση πικρή. Το χειρότερό όμως είναι ότι καθώς περνούσε η ώρα οι μπλε αχτίνες του ήλιου άρχισαν να τους ενοχλούν τόσο ...που δεν άντεχαν να είναι έξω..το δέρμα και τα μάτια τους έτσουζαν και πονούσαν. Έτσι κλείστηκαν όλοι μέσα στα σπίτια τους.

Και ήρθε η δεύτερη μέρα, που ήταν όλα **πράσινα...**

Πράσινος ουρανός, πράσινα νερά...

οι άνθρωποι πάλι παραξενεύτηκαν με όσα γίνονταν στη φύση. Τα μάτια τους τώρα δε πονούσαν τόσο...όμως είχαν πρόβλημα με το νερό...ήταν πράσινο και τους φάνηκε μολυσμένο...κάποιο μικρόβιο νόμιζαν και δε δοκίμαζε κανείς. Μόνο να φάνε απ' τα δέντρα μπορούσαν αλλά χωρίς νερό τι να το κάνουν. Έτσι έμειναν νηστικοί και λυπημένοι.

Τη τρίτη μερα ολα **κίτρινα..**

οι άνθρωποι δε μιλιόντουσαν..ούτε διάθεση είχαν να ασχοληθούν με κάτι...μόνο κατέστρεφαν ό,τι έβρισκαν απ' το θυμό τους...κάποιοι γκρίνιαζαν ότι χρειάζονται τροφή, άλλοι ότι τα μάτια τους τσούζουν, κάτι παιδάκια, μάλιστα, είπαν ότι δε βρίσκουν καμία ομορφιά πια σε τίποτα αφού είναι όλα ίδια. Λύση δε βρήκαν κι έτσι κοιμήθηκαν σκεπτικοί και απογοητευμένοι.

Τα χρώματα που παρακολουθούσαν απο ψηλά... ούτε που είχαν φανταστεί ότι θα συνέβαιναν όλα αυτά. Τίποτα δε πήγαινε σωστά..κανείς δε μιλούσε, δεν ετρωγε, δε πηγαινε στη δουλεια του, δε γελούσε....

- «Να σταματήσει αυτό το πείραμα», φώναξε **το κόκκινο** δυνατά. «Δε θέλω να γίνουν όλα σαν εμένα...φτάνει! Αρκετά πέρασαν οι άνθρωποι εξαιτίας μας»

- «Έχεις δίκιο μικρή», είπε το **κίτρινο** θλιμμένα. «Είμαστε απaráδεκτοι. Μα καλά πως δε σκεφτήκαμε ότι θα συνέβαινε αυτό;»

- «...αφού τσακωνόμασταν συνέχεια», λέει το μπλε. «Τώρα είδαμε όμως πόσο μοναδικός είναι ο καθένας μας για τους ανθρώπους.»

- «Και μας χρειάζονται όλους μαζί», είπε το **πράσινο** ενθουσιασμένο. «Όταν είμαστε μαζί ..μόνο τότε οι άνθρωποι είναι χαρούμενοι!»

- «Ναιiiiiiiii!», φώναξαν τότε όλα μαζί.

Να 'ναι ψέματα ή αλήθεια των μεταπτυχιακών τα παραμύθια;

Η Φύση, που παρακολουθούσε κι αυτή όσα συνέβαιναν, χάρηκε πολύ με όσα άκουγε απ' τα παιδιά της. Τώρα πια συμφιλιώθηκαν και κατάλαβαν την αξία τους. Έτσι, τους ζήτησε να σκεφτούν τι θα κάνουν για τους ανθρώπους την επόμενη ημέρα...να είναι κάτι πολύ όμορφο, τους είπε,..ένα δώρο αγάπης που θα τους γεμίσει χαρά.

Την άλλη μέρα οι άνθρωποι δε πίστευαν στα μάτια τους....

Νέα χρώματα υπήρχαν στη φύση.. έβλεπαν για πρώτη φορά μωβ , γαλάζια, πορτοκαλί , χακί χρώματα...στον ουρανό, τον ήλιο, τα δέντρα, τα λουλούδια, τις θάλασσες....παντού υπήρχαν τόσα και τόσα χρώματα που οι άνθρωποι ξετρελάθηκαν...δε χόρταιναν να τα κοιτάζουν. Ξέχασαν τότε όλα τα προηγούμενα και άρχισαν να τραγουδούν και να χορεύουν ευτυχισμένοι..

Τα χρώματα όμως ήταν ακόμη πιο ευτυχισμένα..! Πρώτη φορά ένιωθαν έτσι.. κοιτούσαν όσα δημιούργησαν και αισθάνονταν περήφανοι για τον εαυτό τους...μάλιστα το μπλε συγκινήθηκε τόσο που άρχισε να δακρύζει και μια μικρή βροχούλα έπεφτε στη γη....τότε όλα μαζί αγκαλιάστηκαν. Η φύση σκέφτηκε να τους βγάλει μια φωτογραφία για να θυμούνται αυτή τη μέρα για πάντα...

Έτσι από τότε μετά από κάθε βροχούλα βλέπουμε τη φωτογραφία τους.....είναι το ουράνιο τόξο και εμείς ξέρουμε.... ότι εκείνη τη μέρα τα χρώματα..... τα βρήκαν!!!

ΤΕΛΟΣ

*Η σειρά ανάρτησης των παραμυθιών ήταν τυχαία.